

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

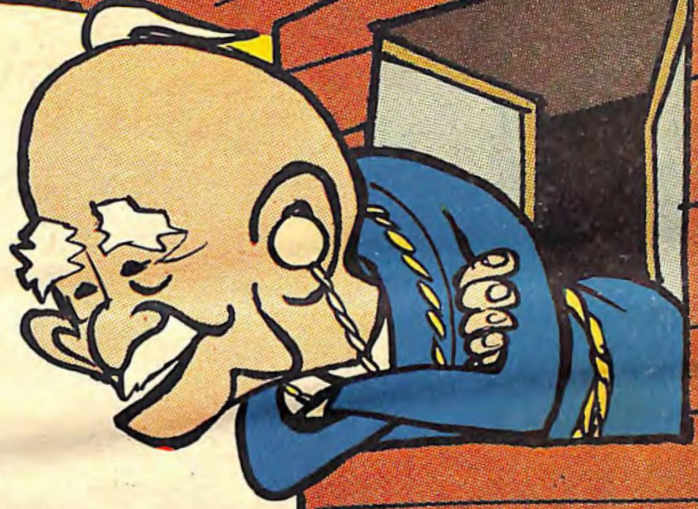
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

CHP

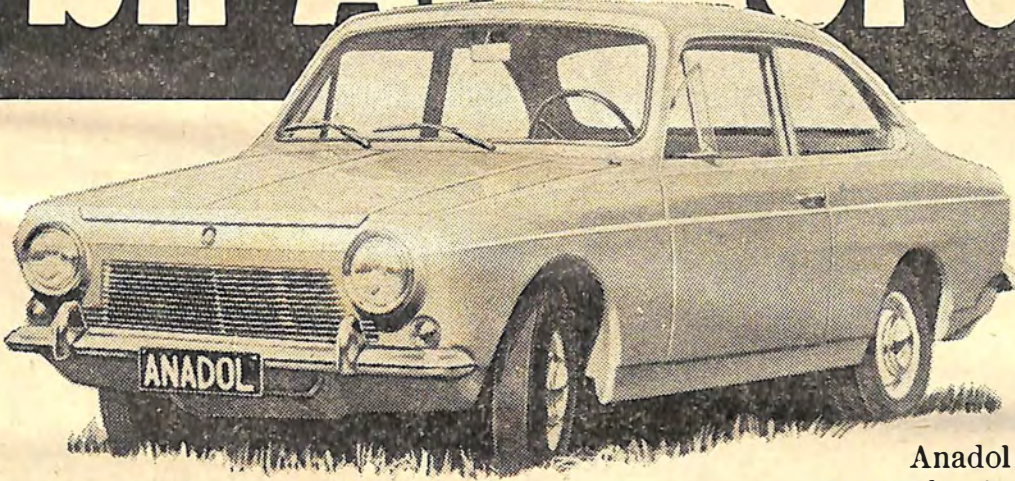
A.P. «Esnaf Komiteleri» kuruyor.
— Gazeteler —

Demirel — Esnaf işi Paşam, aldığım fiyata veririm!

CAF

Eski arabanızı satınız... sıfır kilometrede bir Anadol alınız!

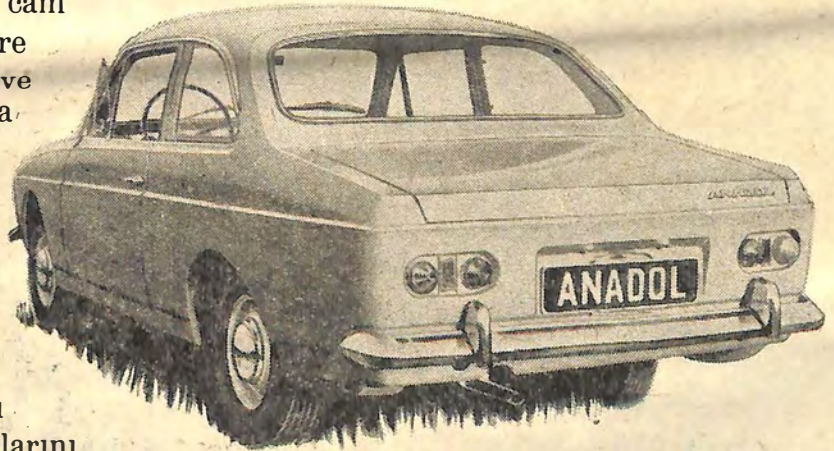
Sıfır kilometrede bir otomobil.
Bütün araba kullananların rüyası...

Anadol bu imkânı veriyor... Hem de
müsait bir fiatla... 26.800* liraya...

Bu fiata neler dahildir? İsterseniz sayalım:

1. Dünya otomobil sanayiince denenmiş, üstün çekişli, son derece ekonomik, güvenilir bir motor.
 2. Dünyanın belli başlı spor arabalarında olduğu gibi fiberglass'tan yapılmış monoblok bir gövde. (Fiberglass saçtan daha hafiftir fakat saç gibi mukavimdir. Katiyen paslanmaz, çürümez. Saç gibi ses yapmaz.)
 3. Birçok Avrupa arabaları şasisiz olduğu halde Anadol'da çok sağlam yekpare bir şasi.
 4. Ön tekerleklerde, jet uçaklarının kısa mesafeli pistlerde durmalarını temin eden cinsten disk frenler.
 5. En pahalı arabaların konforu. Meselâ dahilî havalandırma tertibatı... helezon yaylarla takviyeli "heavy duty" ağır yük tipi amortisörlerin sağladığı hususî suspansiyon... otomatik cam yıkama tertibatı... oturanın boyuna göre ayarlanabilen koltuklar... arzu edilirse radyo ve kalorifer... Anadol memleketimizin şartlarına göre hazırlanmış ideal bir aile arabasıdır. Her bakımdan mükemmel, 5 kişilik büyük bir otomobildir. Modern hatları ile otomobil meraklılarını hayran bırakan güzelliktedir.
- Fiatı da bütçelerinize uygundur.
En yakın Anadol bayiini ziyaret ediniz.
Size broşür verecek, satış şartlarını
ve arzu ederseniz ödeme kolaylıklarını
anlatacak, Anadol ile bir deneme gezisi yaptırmaktan zevk duyacaktır.

Kimbilir.. belki sizin de kısmetinizde bir Anadol var.

ANADOL
Yılların hayalini hakikat yapan otomobil

* Arzu üzerine takılan radyo ve kalorifer hariç İstanbul teslim fiatı.

(Manajans : 2309 — 147)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 35 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Ağustos 1968

ADAM SULU, LÂFI KURU!..

BİLMEM hoşlanırsınız mı, bazı sulu herifler vardır, Allahın her gününde ve günün her saatinde ve saatin her dakikasında ille de bir sululuk yapacaklardır. Adam gibi konuşmasını, doğru dürüst oturmasını, insan gibi ilişkiler kurmasını bilmezler... Bu adamlar ille de yalışıp cıvımasını hayat üslubu yapmışlardır.

Hiç sevmem ben sulu adamları.

Ama şimdi içinizden biri çıksa da:

— Peki Akbaba, kuru adamları mı seversin? diye sorsa ona vereceğim cevap da aynı olacaktır:

— Hiç sevmem ben kuru insanları...

Adamın kuru su makbul olmadığı gibi; kadının kuru su, dere nin kuru su, çeşmenin kuru su, ekmeğin kuru su, kalabalığın kuru su, ağacın kuru su, hıyarın kuru su, kafanın kuru su, tahtakuru su da aranır şeyler değildir. Buna karşılık odunun kuru su, çamaşırın kuru su, baklanın kuru su, tütünün kuru su, kahvenin kuru su iyidir; hattâ fasulyenin kuru su nimetten bile sayılır.

Görülüyor ki bazı şeylerin kuru su, bazı şeylerin sulu su iyidir. Sözelili manav armutlarını satarken:

— Sulu armut... diye propaganda yapar; ama bakkal hiçbir zaman müşterisine:

— Tuzum suludur... demez.

Tuz kuru olmalıdır, karpuz sulu... Ev kuru olmalıdır, havuz sulu... Yatak kuru olmalıdır, banyo sulu... Her şeyin yerine ve zamanına göre sulu veya kuru olması istenebilir. Hattâ aynı şeyin hem sulu su hem kuru su makbul olabilir. Bazı yemişlerin kuru su da sulu su da makbuldür; üzümün, incirin, fındığın hem sulu su hem kuru su zamanına göre aranır. Ne var ki bazı şeylerin kuru su da sulu su da berbattır: Adamın sulu su da çekilmez, kuru su da... Lâfın kuru su da berbattır, sulu su da... Günlük hayatımızda:

— Kuru lâfı bir yana bırak da iş gör...

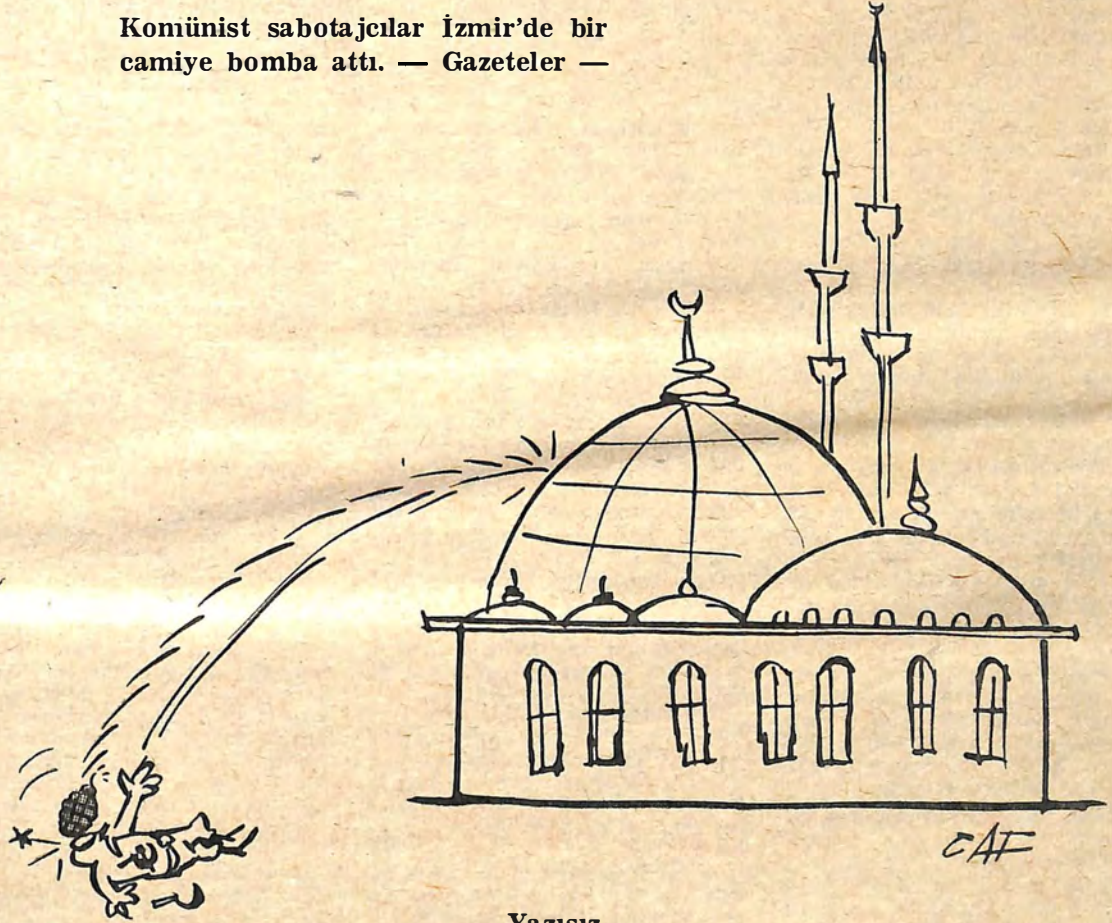
— Kuru lâfa karnımız tok...

— Sululuğu bırak...

— Yaş tahtaya basma...

— Bu işin sonu yaş... diye çeşitli biçimlerde hem kurunun hem de sulunun hayra alâmet olmadığı anlatılır. Ne var ki hem sululuğu hem de kuruluğu yüksek kişiliğinde toplamış bir Allahın kulu varsa o da bizim politikacıdır. Bu iki nitelik nasıl bir

Komünist sabotajcılar İzmir'de bir camiye bomba attı. — Gazeteler —

Yazısız

araya gelir, eloğlu ikisini birden koltuğunun altına nasıl sıkıştırır? diye sakin sormayın. Zira gayet basit bir izahı vardır:

Bizim politikacılar sulu adamlardır...

Ve kuru lâftan başka hiçbir şey söylemezler.

Çoğu zaman devlet yönetmek sorumlundan uzak ve gayri ciddi konuşmaları gazetelerimizin manşetlerinde seyrederiz. Size bir acı gerçek daha açıklayalım: Yeryüzünün ileri ve medenî ülkelerinde gazeteler hiçbir zaman bizimkiler gibi lâf kalabalığı ve politikacı gevezeliğiyle sayfalarını doldurmazlar; olaylardan bahse-

derler. Bizim gazetelerimiz her sabah dedikodu kumkuması açar vatandaşın gözleri önüne:

— Bölükbaşı dedi ki...

— Paşa dedi ki...

— Demirel dedi ki...

— Feyzioğlu dedi ki...

— Ecevit dedi ki...

— Aybar dedi ki...

— Türkeş dedi ki...

— Sükan dedi ki...

Tabii her birinin dediğine ertesi günü ötekiler bir cevap daha verecekler ve ertesi gün gazeteler gene albaştan yapacaklar: Dedi ki, demiş ki, dedi ki, demiş ki...

Böyle gazetecilik, gazetecilik

değildir. Bir takım politikacıların kuru lâflarını her Allahın günü vatandaşına sunmak, vatandaşın kafasını kazana çevirmekten başka bir işe yaramıyor. Dünyanın nice ciddi meselesi varken biz kendi aramızda durmadan su koyveriyor, ve kuru lâf kalabalığında günümüzü gün ediyoruz. Son haftalar içinde yurdun her yanında aşırı sol ve aşırı sağın tahrikleri olduğu söylenen bir sürü olay patlak verdi. Bu olaylara karşı her bir siyasi parti kendi mezhep ve meşrebine göre demec veriyor:

— Komünistler azdılar...

— İrtica baş kaldırdı...

— Aşırı sol isyan halinde...

— 31 Mart hortladı...

Lâf çok... Suçlama çok... Sulu sepken siyasi edebiyat maşallah başımızdan aşağı yağıyor. Ama işe gelince hiçbir şey yok... Mürteciler isyan edip kazan kaldırırsa irtica yuvalarını tasfiye etmek, gerici eğitim düzenine son vermek... Komünistlerin tahriki varsa tahriki tesirsiz bırakacak tedbirlerle memleketteki sosyal adaletsizliği ortadan kaldırmak gerekmez mi?

Kuru lâf ve sulu davranışın dışında ciddi politikacılar da vardır; ama ara ki bulasın!

AKBABA

AKBABA

Gelecek Sayıda:

AZİZ NESİN'in 3. Karagöz

oyununa başlıyor:

KARAGÖZ'ÜN ANTRENÖRLÜĞÜ

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

EĞER halka sosyal yardımda bulunabilmek için birbiriyle yarışan özel sektörümüzle, özel sektörle yarışan basınımlarımız olmasaydı ne yuva kurabilirdik, ne de elimize bir kaç parça eşya alabilirdik.

Evlendiğimiz ertesi günü elimizde kalan elli lirayla ay sonunu mu getirmeye bakalım, yoksa ihtiyacımız olan bir kaç ufak tefek öte beriyi mi alalım diye düşünürken, imdadımıza dostlar yetişti. Ablamın görünüşü:

— Para biter, dert bitmez, dedi. Önce ihtiyaçlarınızı tesbit edin, bu parayla neler almanız gerektiğine sonra karar verin.

Ablam:

— Doğru, diye onayladı görünüşünü. Para dediğin bir bozdurmayaya bakar. Neyiniz yok şimdi sizin?

— Olanlar meydanda... Bir yatak, bir yorgan...

— Yatak yorganla ev olmaz, dedi görünüşü hanım. Hiç değilse bir masa, bir kaç iskemle ister. Büfe ister, radyo ister...

Ablam devam etti:

— Dikiş makinesi, buzdolabı ister...

Eşim ürkek ürkek fikrini açıkladı: — Şimdilik küçük bir tencereyle bir kaç tabak alsak da, buzdolabıyla dikiş makinesini sonraya bıraksak?...

Bir kâğıda ihtiyaçlarımızı sıralamakta olan ablam sordu:

— Tencereyle tabağı neyinize alacaksınız? Onlara para ister ayol!

Daha önce hiç evlenmemiştik ki, neyin nasıl alındığını bilelim. Aptal aptal söze karıştım:

— Peki sizin söylediklerinizi bedava mı veriyorlar?

Aşağı yukarı bedavaya geliyormuş onlar.

— Bunların dünyadan haberi yok ayol! diye bir kakkaha attı görünüşü hanım. Fakir fukaranın parayla ev eşyası alma devri tarihe karıştı! Yalnız günlük ihtiyaçları karşılamak için kullanılıyor para.

Toto'da onüç tutturmuşcasına rahatladım.

— Demeyin yahu?

— Valla!...

— Eee, nasıl oluyor bu iş? Fakir ilmhüneri alıp, Kızılay'a mı müracaat edeceğiz?

— Yoo, ilmhüneri falan lüzum yok. Gazeteler parasız kumaş veriyor, Avrupa gezileri düzenliyor, kralar gibi bir hafta bedava tatil yapmanıza imkân veriyor, apartman dairesi veriyor, konser veriyor... Özel sektör de buzdolabı, çamaşır makinesi, radyo, teyp, müzik dolabı, elektrik süpürgesi, düdüklü tencere, dikiş makinesi ve bunlara benzer akla gelen her şey veriyor. Daha ne istiyorsunuz yâni?

Karı - koca:

— Hiç, dedik, sağlığınıza... Veren eller dert görmesin!

— Paranızı akıllıca harcadınız mı, üç beş ay içinde eşya koyacak yer bulamazsınız.

Yeteri kadar akıl verip gittiler.

SOSYAL HİZMET YARIŞI

Vedat SAYGEL

Kaldık başbaşa. Allahtan eşim uysaldır. Başka kadın olsa:

— Haydi canım, parasız eşya veren olsa, bizden önce kendileri alırdı, der, gurur meselesi yapardı.

Oysa ben:

— Akşam için yiyecek bir şeyler düşünelim, derken eşim:

— Ablamın hakkı var şekerim, diye susturdu beni. Para dediğin gelmesiyle gitmesi bir oluyor. Yiyecek düşüneceğimize, eşyamızı çoğaltmanın yollarını düşünelim.

— Yahu tenceremiz tabağımız olmadığına göre, şuradan peynir etmek alsak...

— Hayır hayır, diyor. Peynir etmek dünyanın parası... Onun yerine ikramiyeli gazetelerden alıp, kupon toplayarak...

Öyle uyuştuk ki, sormayın. Kazara o:

— Gıyecek bir şeyim kalmadı. Kış gelmeden bir kaç kuruş artırıp ucuzundan bir padesü uydursak mı dedi?

Ben hemen:

— İyi ya, diyorum. Madem padesün yok, git bir temizleme tozu al.

— Takım elbise yaptırabiliriz ama, gelecek ay bir yerlerden kısıp tek ceket alsak barı, desem, bu sefer o:

— Tabii şekerim, diyor. Niçin çalışıyorsunuz? Falan gazeteden 30 kupon biriktirip, kumaş çekilişine katıl. Eskiden olsa, aylarca türlü mahrumiyetlere katlanmamız gerekirdi ama, hamdolsun sosyal hizmet moda oldu da, bizim gibi dargelirliler para artırma derdinden kurtuldu!

Başladık programlı yaşamaya. Sabah kalktık mı ben gazete almaya koşuyorum, eşim bakkala... O, günlük geçim paramızla bir kaç şişe ikramiyeli çamaşır suyunu, ikramiyeli temizleme tozunu, ikramiyeli meyveli gazoz alıp geliyor, ben gazeteleri. Sonra başbaşa veriyoruz, gazetelerin ikramiye kuponlarını kesip, ayrı ayrı zarflara koyuyoruz. O iş bitti mi, geçiyoruz temizleme tozlarına... Yaydığımız gazete kâğıdına kutuları döküp döküp kuponlarını alıyoruz. Onları da yerlerine koyduk mu, çamaşır sularının kupon-

larını toplayıp saklıyoruz. Kahvaltıda gazozları içip kapaklarını topluyoruz.

Bu düzenli yaşayışa ancak iki ay dayanabildik. İki ay içinde de gıdasızlıktan biz çöpe döndük, kupon toplama merakından evi çöplüğe döndürdük! Bizi hortlak gibi gören annem:

— Bu kadar mal canlısı olmayın canım, dedi. İşten artmaz, diştan artar demişler ama, eşya sahibi olacağız diye bütün paranızı ikramiyeli satışlara yatırırsanız dememişler. İnsan ölmeyecek kadar yer, artırdığı parayla da eşya alma yoluna gider!

Annem haklıydı. Eşime:

— Biz önce bir tencere ile bir kaç tabak alalım, dedim.

Boynunu büktü:

— Alalım.

— Tencere tabak para tutan bir şey de değil ki a oğlum, dedi annem. Kapıdan geçenlere iki eski verseniz mutfak takımı alırsınız. Sulu yemeğe hasret kalmanıza değer mi yâni?

Şaşkınlıkla karı koca ikimiz birden bağırıştık:

— Ay, o da mı kuponla veriyor?

Neyse, kuponla değil, eskiyle veriyormuş.

Çağırdık birini. Adam:

— Neyiniz var ağabey? diye sordu.

— Valla kardeşim, hiçbir şeyimiz yok! desek, ayıp olacak.

— Eh, dedik, kullanılmış bir kaç parça öte berimiz var.

— Getirin hele...

Sırtımızdakilerden başka neyimiz varsa getirdik. Evirdi, çevirdi, sordu:

— Bi naylon el taşı vereyim mi bunlara?

Eşim:

— Tas istemiyoruz, dedi, yemek tabağı lazım bize.

— Kurtarmaz abla, dedi adam. Vallaha zarar ederim! Başka bi şeyler daha olsa...

Eşim dayattı:

— Peki parasıyla alalım. Tabağın tanesi kaç?

Parayla satmazlarmış. Milletin parasını elinden almaktansa, eski püs-

kü, para etmez eşyalarını değerlendireyorlarmış.

Ben atıldım:

— Farzet ki eskimiz yok. Flatını söyle, parasıyla alalım birader!

Anlaşılan, adam yoklukla yoğrula yoğrula büyümüş biri. Kaldırma çöktü de:

— Para kolay mı kazanılıyor ağabey? diye hayatını bir anlatış anlattı, konu komşu hiç birimizde ağlamaktan hal kalmadı! O anlatıyor, biz ağlıyoruz! O ağlıyor, biz ağlıyoruz!

Sözünün sonunda:

— İşte, dedi, o gün bu gün kim senin ekmek parasını elinden almayacağına yemin ettim. Eskiye veririm. Para etmeyecek şeylere veririm, parayla vermem!

Kapı komşumuz:

— Aferin adama, dedi. Sosyal anlayış, sosyal hizmet budur işte!

Eskici yeniden sordu:

— Başka eskiniz yok mu?

Bu adama para teklif etmek, rüşvet teklif etmek gibi geldiğinden, para lâfi edemedik. Eşim kulağıma fısıldadı:

— Nasıl olsa mevsim yaz. Yorganı da verelim.

Verelim.

Yorganı evirdi çevirdi:

— Hamallığına değmez, dedi. Kullanılmış ayakkabı yok mu sizde?

Eşim:

— Benimkileri verelim gitsin, dedi. Mutfak için gereken şeyleri alalım, nasıl olsa ilerde gene ayakkabı alırsız.

Pabuçları inceleyen adam:

— Hepsine bir tabak veririm, dedi.

— Peki tenceresiz tabağı ne yapacağız?

Komşu:

— Bizde fazla bir tencere var, dedi. Siz tabağa uyuşun, tencere alana kadar bizimkini kullanırsınız.

— Bir tabağa bu kadar şeyi vermem, dedi eşim. Üç tane olsa neyse...

Tabakçı:

— Kurtarmaz abla, dedi. Eski bi kaç parça şey daha versen...

— Benim ceketini getir, dedim karıma.

Ceket geldi.

— Üç tabağın sermayesini kurtarmaz ağabey, dedi eskici. Başka eskiniz yok mu?

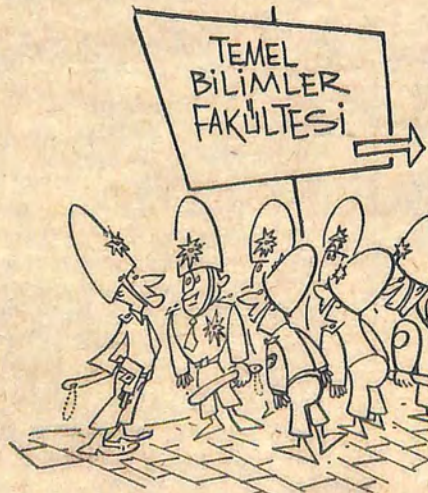
— Var, dedik.

Karımla birer ucundan tutup, yatağı getirdik!

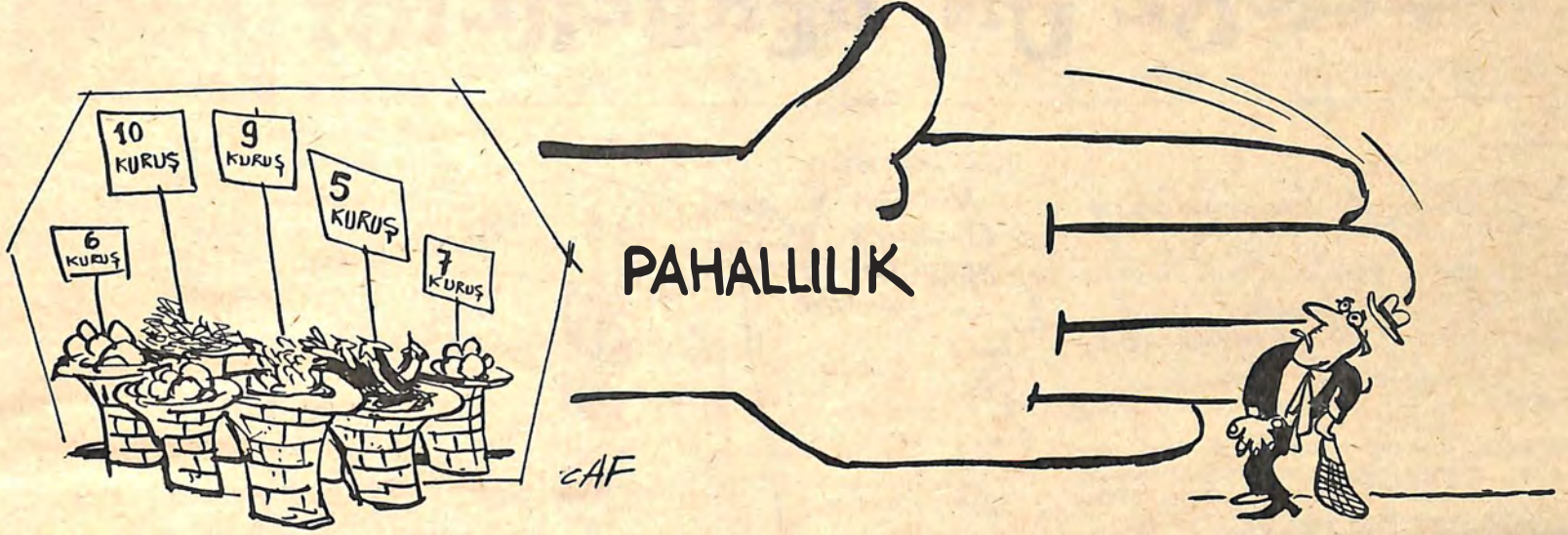
Şimdi paramız, pulumuz, gömleğimiz, donumuz, yatağımız, yorganımız, pabuçumuz yok ama, hiç değilse üç tabağımızla, bir oda dolu su eşya kuponumuz var. Gelecek ay da artırdığımız parayla bir pantolon bir gömlek alıp, eskilere tabak veren adamdan bir tencere uydurduk mu, oooh gel keyfim gel! Mal sahibi olmanın güçlüğü eskidenmiş. İnsan yiyeceğe para bulamıyormuş ki, eşya sahibi olsun. Oysa bu sosyal hizmet yarışında geçinmek öyle kolay ki...

Vedat SAYGEL

— Temel Bilimler Fakültesi kurulacak. —

— Bir de başımıza bunlar çıktı!..

Mersin...

Tokadı yersin!..

BİR KAÇ ay önce İngilizler ünlü Londra Köprüsünü iki buçuk milyon dolara bir Amerikan zenginine sattılar. Adam köprü'nün onbin tonluk granit taşlarını numaralayıp Amerika'nın Arizona bozkırlarının ortasındaki Havasu Gölü kıyısına taşıyacak, bir adacıkla kara arasına kuracak, reklâmından yararlanarak oraya dört milyon turist çekecek ve onlara oradaki binlerce dönümlük arazisini parsel parsel satmağa çalışacak.

Bir de bizim tarihi hazinelerimizi Batı'nın müzelerine aktaran, topraklarımızı şuna buna peşkeş çeken, her şeyimizi satıp komisyonunu cebine atmağa bakan açığızlıklar bulunduğuy söylenir! Hani, neredeler? Şu haber duyulalı bunca zaman olduğu halde neden hiçbirisi çıkıp örnek almadı?

Bakin, normal ihracatımız bir türlü artmıyor. Eh, tabii: Tarım ve sanayide verimi yükseltmek, maliyeti düşürmek, üretimi arttırmak, rasyonel hesaplara yönelmek... Güç ve karışık işler bunlar.

Böyle dertlere ancak bir işin kolay bulunmazsa katlanılır. Bizde ise, evelallah her işin kolayı vardır. Ne diye sıkıntıya girmeli?

Çok şükür, daha önce bu topraklar üstünde yaşamış insanlardan kalma bol miras var elimizde. Bunları parçalara ayırıp numaraladıktan sonra her yıl bir kaç bin tonunu ihraç etsek torunlarımızın torunlarına varıncaya kadar rahatça geçinir gideriz.

Bırakın bütün memleketteki miras zenginliğini, yalnız İstanbul'un bu alandaki potansiyeli tahminlerin üstündedir. Hem o işi yaparken bir taşla iki kuş vurmuş, çözümleyemediğimiz bazı meselelerden de kurtulmuş oluruz.

Meselâ Galata Kulesinin ötesini berisini ve turistik işletme formalitelerini bir türlü tamamlayıp açılışını sağlayamıyoruz.

Bozdoğan Kemerini durduğu yerde dağılıp taş taş dökülmeğe başladı. Tedbir diye aklımıza gele gele kemerin çevresindeki sokakları dikenli telle çevirip «düşen taşlardan ko-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İŞ TEKLİFİ

✱

runma» gerekçesiyle halka kapatmak geldi.

Kızkulesi'nin çevresinde ise deniz trafiğini düzenlemek çok güç oluyor. Boğaz'da gidiş geliş yolları belirtilip seyir emniyeti her ne hik-

metse sağlanamadığından ikide birde tekneler Kızkulesi'ne bindirme tehlikesi geçirmekte.

Bunlar yine hep fiziki ve pratik dertler. Bir de toplum çalkantılarına yol açan çok daha karışıklıkları var.

Söz gelimi, Ayasofya'nın neyin nesi olduğu konusunda bir görüş birliğine varılması imkânsız gibi. Atatürk «müzedir» demişti. Oysa bir takım vatandaşlar bu binayı cami saymaktalar. Hristiyan çevrelerde ise Ayasofya'nın kilise olduğu görüşünde ısrar edenlerin bulunduğu besbelli. (Koskoca Papa Hazretleri oraya adım atar atmaz diz çöküp duaya koyularak hepimizi merkepten düşmüş karpuzla çevirmede mi?)

Dolmabahçe rıhtımı dersiniz başka türlü karışık bir yer. Sık sık beklenmedik manevralara sahne olmakta. Denizden karaya çıkarma, karadan denize dökme, taarruz, karşı taarruz, sarma, yarma... Ne çeşit harekât ararsanız var!

Ya Beyazıt Meydanı? Orası en belâlisi. Havuzunu doldurup set yapıyorsunuz, olmuyor. Setleri şuraya buraya çeviriyorsunuz, olmuyor. Yıkıp tekrar çukurlar açıyorsunuz, yine olmuyor. «Herkes bildiğini yap-sın» diyerek adını Hürriyet Meydanı koyuyorsunuz; büsbütün karışıyor işler.

Peki şimdi biz bu Galata Kulesi'nin, Bozdoğan Kemerini'nin, Kızkulesi'nin, Ayasofya'nın, Dolmabahçe Rıhtımı'nın, Hürriyet Meydanı'nın taşlarını tek mil numaralayıp söksek, bir açıklık yere yığsak, böyle işlerle uğraşmağa üşenmeyen enayi yabancı zenginlerine ton ton okutup keymize baksak fena mı olur?

İster Ege Denizinde, ister başka bir suyun ortasında bir adacık bulurlar, bizim Hürriyet Meydanı'nı göbeğine döşerler. Ayasofya'yı otel, Kızkulesi'ni barlı gazino, Bozdoğan Kemerini de göz göz dükkân yapıp çevresine güzelce dikerler. Dolmabahçe Rıhtımı'nı da kıyıya oturturlar.

Ondan sonra turist gemisi mi olur, milyoner yatı mı olur, filo mu olur, kim isterse rahatça yanaşır rıhtıma; vur patlasın çal oynasın!

Ve böylece, üstesinden gelemediğimiz bütün meselelerle birlikte meydanın yanısıra Hürriyet lâfı da yurtdışı edildi mi?...

«Sen sağ ben selâmet» deyip karışıklık oturur, birbirimize sınırtırız.

Refik ERDURAN

Başkan Nâsır, beyin kanseri olmuş. — Gazeteler —

KANSER!

KARAGÖZ'ÜN BERBERLİĞİ

AZİZ
NESİN

— 3 —

KARAGÖZ — Vay anasını... Dünyada ne iyi kompradorlar var be... Komprador deyip geçmemeli, o da insan sayılır az çok... Yok, yüz bin yeter...

KOMPRADOR — Peki, karşılığında ne gösteriyorsun?

KARAGÖZ — Neyin karşılığında?

KOMPRADOR — Yüzbin lira karşılığı? Neyi ipotek edeceksin?

KARAGÖZ — Karşılığında... Ben varım ya... KOMPRADOR — Sen para etmezsin ki... Rehine ne koyacaksın?...

KARAGÖZ — Karıdan kurtulmanın tam zamanı... Karıyı rehine korum, borcu ödemeyince haczederler karıyı, kurtulurum... Benim karıyı rehine vereyim...

KOMPRADOR — Elli yıl geç kalmışsın... Elli yıl önce olsaydı, birkaç yüz lira verirdim... Para edecek bişey göster. Evin var mı?

KARAGÖZ — Babadan kalma bir evimiz var. KOMPRADOR — Başka?

KARAGÖZ — Bir de arsamız var...

KOMPRADOR — İyi... Daha başka?

KARAGÖZ — Mahmutpaşa'da bir de dükkânımız var...

KOMPRADOR — O da iyi... Daha, daha başka?...

KARAGÖZ — Başka, başka, başka? Haa, bir şeyim daha kaldı, alır mısın? Babadan kalma bir cop var.

KOMPRADOR — O sana lâzım olur.

KARAGÖZ — Lâzım olmuyor, çoktandır kullandığım yok...

KOMPRADOR — Ben o kadar vicdansız değilim, copun sana kalsın...

KARAGÖZ — Ulan, evi, dükkânı, arsayı aldı da, copu bıraktı, amma vicdanlı adam...

KOMPRADOR — Bu saydıklarının hepsi etse etse... O da senin güzel hatırın için onbin lira eder. Sana onbin lira veririm. Üç ay içinde paramı öder, mallarını alırsın...

KARAGÖZ — Peki be, ver onbini...

KOMPRADOR — Acele etme, alacaksın... Şimdi ben sana onbini verdim...

KARAGÖZ — Ne zaman verdin ulan?

KOMPRADOR — Sözü gelmiş, verdim diyelim... Sen de aldın.

KARAGÖZ — Ben de aldım.

KOMPRADOR — Lâf ağızdan çıkar, bak sonra inkâr etme... Aldın...

KARAGÖZ — Eee?

KOMPRADOR — Yüzde kırk faizini çık... Kalır altıbin... Tamam mı?

KARAGÖZ — Her halde tamam...

KOMPRADOR — Altıbinden yüzde otuz da komisyonu düş... Ne kaldı geriye? Dörtbin iki yüz... Tamam mı?

KARAGÖZ — Her halde tamam... Ver dörtbin ikiyüzü...

KOMPRADOR — Dur acele etme... Hani bunun banka faizi? Yarısı da banka faizi. Ne kaldı?

KARAGÖZ — Bişey kalmadı.

KOMPRADOR — Kaldı, kaldı... İkibin yüz kaldı... Bin lira da harcı, masrafı. Ne kaldı?

KARAGÖZ — Kaldı işte...

KOMPRADOR — Kaldı ya... Binyüz lira kaldı... Sen şimdi bana yüz lira ver... Hadi, hadi ver...

KARAGÖZ — Ne yüz lirası?

KOMPRADOR — Ayıp ettin... Sana şıp diye on bin lira kredi buldum, bana yüz lirayı çok mu görüyorsun?... Sen şimdi ver cebinden yüz lirayı... Ver, ver, hadi ver... Sen karışma, ver, ver...

KARAGÖZ — Al bakalım... Gitti, bizim yüz pa-pel...

KOMPRADOR — Hadi şimdi gidelim, ipotekleri yapalım, onbin liralık borç senedini imzala, sonra bankadan bin liranı al, gülegüle harca... Hadi uğurlu olsun... Onbin lira az para değil, iş yapmasını bilene çok para...

KARAGÖZ — Amma kolaymış adam dolandırmak be...

IV

(Perdenin bir yanında berber dükkânı: «Modern Atmasya Berberi»)

TOSUN — Haydi, bayanlar, sayın bayanlar!... Atmasyalı berber burda... Ondülasyon, mon-dülasyon, mizanpili, tirililli, altı aylık, yedi aylık, dokuz ay on günlük... Hepsî var... Masa-j da var, mesaj da var... Buyrun, buyrun...

HACİVAT (Gelir) — Nasıl işler Tosun'um?

TOSUN — İşler kıyak Hacivat amca... Bekleme salonu müşteri dolu. Karagöz usta yetişemiyor. Yardım edeyim, dedim, sen yapamazsın diyor.

HACİVAT — Paralar?...

TOSUN — Paralar yağıyor ama, Karagöz ustada kalmıyor ki... Sayın Komprador haciz koydurmuş, bütün paralar borcun faizine gidiyor.

(Striptizci yabancı kadın, çetrefil yabancı ağzıyla «Üsküdar'a giderken aldı da bir yağmur» türküsünü söyleyerek gelir)

STRİPTİZCİ — Var burda bir kuvafor dö Atmasya? Biliyor siz, yok bilmiyor?

HACİVAT — Var biliyor... Burası işte... Tosun oğlum, git ustanı çağır, işini bıraksın gelsin, bir yağlı müşteri düştü... (Tosun gider).

STRİPTİZCİ — Burda yapıyor, nerde?

HACİVAT — İçerde yapıyor... Nah işte geldi...

KARAGÖZ (Gelir) — Ne var be? İçerde kadınlar sırada bekliyor...

HACİVAT — Şışt... Atmasyaca...

KARAGÖZ — Haa, öyle ya... Kagahunta hunta turpi...

STRİPTİZCİ — Hangi var dil söylemiş?...

HACİVAT — Atmasyaca... Diyor ki, başberber, ben madamaya bir altı aylık yapayım, çok güzel olur, diyor...

KARAGÖZ — Gergi menge yemenge hop tirilop. HACİVAT — Beğenmezse para almam, diyor.

STRİPTİZCİ — Bende var para çok... Ben striptiz artist...

KARAGÖZ — Vay anam vay...

HACİVAT — Öhhö...

KARAGÖZ — Hımm... Şaplata şup, patapat lama lam...

STRİPTİZCİ — Beni atıyorlar dışarda...

KARAGÖZ — Kim atıyor yavrum seni?

HACİVAT — Öhö, öhö...

KARAGÖZ — Hımm... Paklagon gonpakla hop...

HACİVAT — Sizi kim dışarı atıyor, diye soruyor.

STRİPTİZCİ — Ben artist, striptiz... Var benim çok amur... Var hep büyük adam... Ben bir kadın, ma onlar çok...

KARAGÖZ — Ne diyor be, bana da çevir...

HACİVAT — Öhö, öhö... Bu bayan çok güzel bir striptizci olduğundan, büyük adamlardan çok sevdalı, çok belâlı varmış. E bu bir tane, hepsine yetişemiyor.

STRİPTİZCİ — Tamam... Var ihtiyar bir büyük adam çok çirkin, kıskanıyor çok... O beni çıkartıyor...

HACİVAT — Anladım... Bir moruk varmış, karı ona yüz vermiyor diye, sinir dışı ediyorlarmış...

KARAGÖZ — Bengo bingo, ben söyler çaktıngo?

HACİVAT — Berberbaşı diyor ki, ben o herifin karısını tanıyorum, diyor, benim müşterim, diyor, ben karısına söylerim, canına okur kocasının, o da burda kalır diyor, ama, diyor, bana bir striptiz yapsın, diyor.

STRİPTİZCİ — Ne zaman dedi bu kadar çok lâf?

HACİVAT — O söyler o... Muhtasar müfit...

STRİPTİZCİ — Tamam... Ben yapacak bir striptiz numero spesiyal...

HACİVAT — Oldu işin ulan... Hadi sen gir içeri, salonda sıranı bekle...

(Striptizci gider, I. Zenne gelir)

I. ZENNE — Aman çok şükür, bir yabancı berbere kavuştuk... Namını nerelerden duyup da geldim...

KARAGÖZ — Karıyo kıyako çepellezi...

HACİVAT — Sizi tanıdığımıza çok memnun oldum, diyor.

I. ZENNE — Pek de şeker şey...

HACİVAT — Yabancınnın tadı başka...

KARAGÖZ — Zamazingi fingo.

HACİVAT — Siz gidin içeri de sıranızı bekleyin, diyor...

I. ZENNE — Çok bekletmesin, dayanmam... İşim acele.

(I. Zenne gider)

KARAGÖZ — Alıyorum elime makası, eşek kırkar gibi kırkıyorum karıları... Bu bilmem ne modası diye yutuyorlar be...

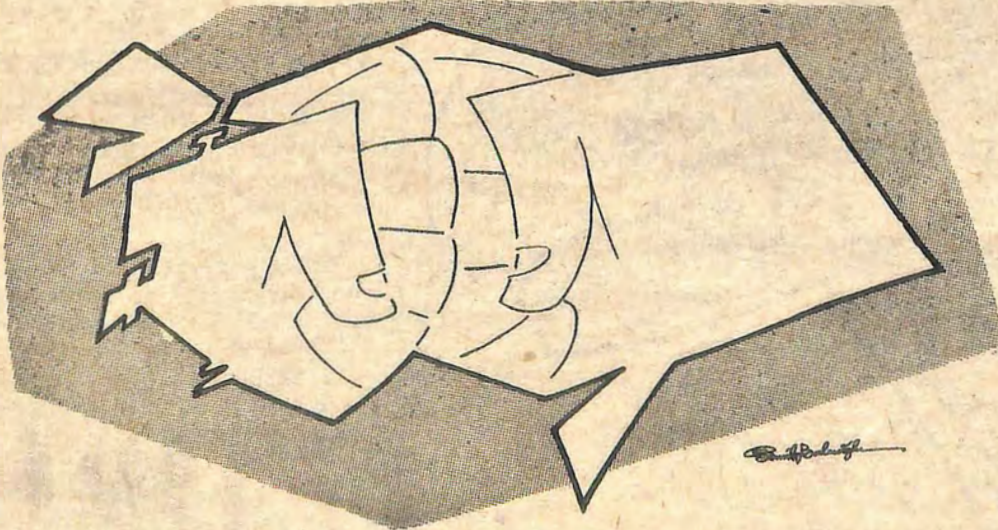
HACİVAT — Namin memlekette aldı yürüdü Karagöz...

KARAGÖZ — Bilâder, Komprador'dan fırsat bulamıyoruz ki... Herif her gün paraları çuvala doldurup gidiyor. Ödedikçe borcum artıyor. Bindikçe biniyor faiz... Evi haczettli, arsa uctu, dükkân elden gitti, kala kala buraya kaldık...

(Tosun gelir)

TOSUN — Karagöz ustaaa... Müjdemo isterim... Sadrazamın sol kolu var ya, işte o adam, karısıyla kızıyla dış geziye çıkıyormuş, seni de heyete almışlar... Yarın özel uçakla sen de gidiyorsun...

HACİVAT — Aman Karagöz, gözün aydın, özel berber oldun bilâder...

Yazısız

KARAGÖZ — Ben özel striptizcimi yanıma almadan bir yere gitmem...

HACİVAT — Ya ben?

KARAGÖZ — Sen de özel tercümanımsın be...

(II. Zenne gelir. Saçının yarısı cavlak, aca-yiptir)

II. ZENNE — Aman berberbaşı eline sağlık, ne de güzel yaptın saçımı. Gören bayılıyor...

KARAGÖZ — Şınanay nay şına şop...

II. ZENNE — Ne diyor?

HACİVAT — Hangi model giderse hanıma, o modeli yaparım diyor.

II. ZENNE — Ay bu modelin adı neydi, bak, unuttum yine...

KARAGÖZ — Alafingir...

HACİVAT — Alafingirmiş...

II. ZENNE — Ben yine saçımı yaptırmaya geldim.

HACİVAT — Sıranı bekleyeceksin, hadi geç salona yavrum...

(Komprador gelir)

HACİVAT — Vay efendim... Bu ne şeref bizlere... Arz-ı hürmet ederim beyfendi...

KOMPRADOR — Dur bakalım biraz da, şu senin dolandırıcı arkadaşınla konuşalım...

KARAGÖZ (Vurur) — Dolandırıcı sana derler...

KOMPRADOR — Hani bu namuslu adamdı!...

KARAGÖZ (Vurur) — Ya ne sandındı?

KOMPRADOR — Ben lâf anlamam... Paracıkları mı isterim... Onbin lira elden verdim mi?

HACİVAT — Verdiniz.

KOMPRADOR — Yüzde kırk, birinci faizi, eder ondört bin... Yüzde altmış, ikinci faizi, eder yirmiiki bin... Bu kadar zamandır bekliyorum, onbin de zarar ziyânım...

KARAGÖZ (Vurur) — Al beş kuruşluk da ananın nikâhı...

KOMPRADOR — Ben paramı isterim...

HACİVAT — Bir kaç gün daha müsaade etmeniz...

KOMPRADOR — Daha ne müsaadesi yahu?... Sabahattan geldim, iki saat müsaade dediniz, peki dedim... İki saat müsaade ettim işte... İnsaniyetlik artık bu kadar olur... Yaramıyor, iyilik yaramıyor...

KARAGÖZ (Vurur) — Beş dakika daha müsaade et de bari, ne insan olduğunu anlayalım...

KOMPRADOR — Anlamam... İcra memurunu, polisi alıp geliyorum... Dükkânı haczettireceğim...

(Komprador gider, Striptizci kadın dükkânından çıkar)

STRIPTİZCİ — Var çok bekliyor ben... Ediyor acele ki var benim işi...

KARAGÖZ — Yoo... Nasıl olsa işler boka sardı, şurda bir striptiz yapmadan olmaz onun dediği...

HACİVAT — Öh, öh...

KARAGÖZ — Hımm!... Bokago bonbon striptiza metazoriya...

HACİVAT — Berberbaşı, striptiz yapmanızı rica ediyor...

STRIPTİZCİ — Yapacak ne istiyor...

(Çalgı çalar, Striptizci oynayarak berber dükkânına girer, dükkândan çıktığı zaman, biraz soyunmuştur, yine oynayarak dükkâna girer, daha soyunuk olarak çıkar.)

KARAGÖZ — Ben açık manzaraya bayılırım... Ooh, dünya varmış be... İçim açıldı... Karının dışı açıldıkça benim içim açılıyor.

(Striptizci dükkândan son çıkışında, külot ve sütyenledir.)

KARAGÖZ — Hacıcavcav!... Ulan Hacıcavcav!...

Hişt!... Sana söylüyorum be... Ulan bayıldın mı yoksa? Hacıcavcav...

HACİVAT — Hı? Ne var?

KARAGÖZ — Bu ne bu?

HACİVAT — Kadın...

KARAGÖZ — Hadi be... Böyle kadın olur mu?

HACİVAT — Vallahi kadın...

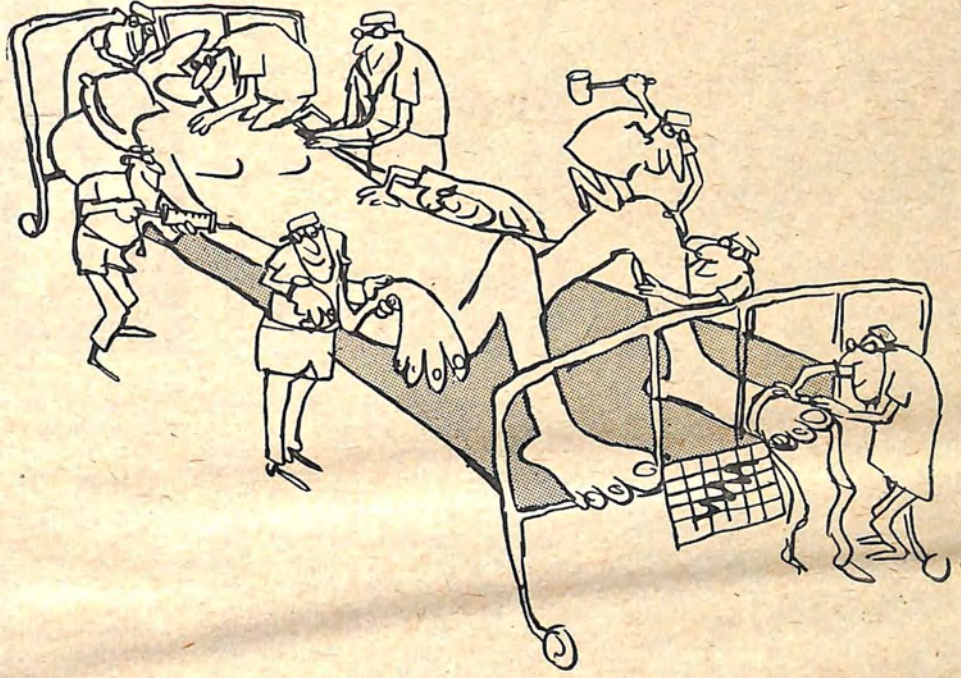
KARAGÖZ — Ulan, bu kadına ya bizimkiler ne?

(Karagöz'ün karısı bağırarak gelir. Onu gören Striptizci kaçır.)

KARAGÖZ'ÜN KARISI — Vay alçak vay... Biz evde çoluk çocuk açız, sen burda anadan doğma karı oynatırsın ha... (Vurur) Dükkân

Gün ola, harman ola...

Hastanede bakım!

elden gitti, arsa gitti, o Komprador bizi evimizden de attı dışarı... (Vurur) Sen de burda karı oynat! (Vurur).

KARAGÖZ — Mefando mos, mori popos, yağarı var hop...

HACİVAT — Aman hemşire, dur hele... Bir yanlışlık var... Bu adam, Atmasyalı berberbaşı yahu...

KARAGÖZ'ÜN KARISI (Hacivat'a vurur) — Sus, kart rezil... Berbermiş, onun usturası dilinde... Siz kime yutturuyorsunuz? (Vurur).

HACİVAT — Hemşire, iş başka canım... Bu adam, sadrazamın sol kolunun özel berberi yahu...

(Karagöz'ün karısı vururken, Karagöz de Hacivat'a vurur)

KARAGÖZ (Vurur) — Vur karıcığım, vur... Hep bu Hacivat'ın yüzünden başımıza gelenler... Vur... Elin dert görmesin...

K. KARISI — İkinizi de polise vereceğim... Sahteciler... Atmasyalı berberbaşı ha... Hah, işte polis de geliyor...

Karagöz'ün karısı gider, polis gelir)

POLİS — Sayın Komprador'a borcunu vermeyen sen misin?

KARAGÖZ — Ne münasebet... Benim kimseye borcum yok...

POLİS — Peki, sen hiç cinayet işlemedin mi?

KARAGÖZ — Yoo...

POLİS — Hırsızlık filân?

KARAGÖZ — Yooo...

POLİS — Peki, ben seni şimdi nasıl tevkif edeceğim yahu?

KARAGÖZ — Vallahi billâhi benim hiçbir suçum yok...

POLİS — Askerliğini yaptın mı?

KARAGÖZ — Ohooo... Altıyüz elli yıl önce Orhan Gazi'nin ordusunda yaptım...

POLİS — Peki ben seni nasıl tevkif edeceğim? Sende hiç merhamet yok mu? İnsan biraz polise yardımcı olur da kendisini tevkif ettirir...

KARAGÖZ — Darılma oğlum, madem istiyorsun, hadi tevkif et bari...

POLİS — O nasıl söz? Memlekette kanun var be!... Polis hiç durup dururken yurttaş tevkif eder mi? Haa, aklıma geldi, sen hiç şey yaptın mı?

KARAGÖZ — Yaptım.

POLİS — Ne yaptın?

KARAGÖZ — Şey yaptım...

POLİS — Tamam... Kendi itirafıyla de sabit olmuştur. Ben zaten senin suratına bakınca ne mal olduğunu anlamıştım. Sayın Kompradorun paracıklarını iç ettiğin için, kendine sağte Atmasya berberi süsü verdiği için, Küşteri meydanında casus karı oynattığın için, efendime söyliyeyim, şaptığın için seni tevkif ediyorum çok şükür...

KARAGÖZ — Yaşasın adaleet!

POLİS — Yaşasın Emniyyeet!

KARAGÖZ — Yaşasın Fenerbahçe...

POLİS — Yaşasın Hacetbabaaaa...

(Giderler)

BİTİŞ

HACİVAT — Eyvaaah, ne yer, ne yaar kaldı...

KARAGÖZ (Vurur) — Ortada bir hıyar kaldı...

HACİVAT — Eyvaaah, ne cânân, ne can kaldı...

KARAGÖZ (Vurur) — Senin gibi bir acı patlıcan kaldı...

HACİVAT — Bana vuran ellerin kırılısın...

KARAGÖZ (Vurur) — Takma el taktırır, yine vururum...

HACİVAT — Yıktın perdeyi eyledin viran...

KARAGÖZ — Yetiş ya Süleymaaa...

HACİVAT — Varıp sahibine haber vereyim he-man! (Gider)

KARAGÖZ — Hakkı geçenlerin hakkı helâl ola...

Her nice dilimiz sürçtüyse af ola!

Yarın akşam «Anternör» oyununda yakan elimi geçerse Hacivat, koparıp, kendi ceketi-

me dikerim... (Gider)

Filtreli sigaralarınız Avrupa'ya kaçırılıyor. — Gazeteler —

— Ooh, gene yolumuzu bulduk!..

SEVGİLİM, canım, ciğerim Erol'cuğum,
Dün gene senden hiçbir haber alamadım. Üstüste dört uzun günü, senden ayrı, sızılar içinde geçirmek, inan bana, ölüm kadar zor oldu. Yalnız dün akşam, İnci'yi gördüm. Sana Suadiye'de rastlamış. Çok üzgün, düşünceli bir halin varmış.

Erol'cuğum!... Biliyorum, bu korkunç aşk, seni de çok hırpalıyor. Ama ben artık, bittim, tükendim. Seni görmediğim zamanlar, bir günümü nasıl geçirdiğimi anlatsam, yüreğin parça parça olur.

Babam, bizim çağımızın insanı olmadığı için, aşkımı bir türlü anlamıyor. Dün sabah, gene senin adın geçti evde... Şöyle böyle konuşmaya kalkacak oldular. Nasıl sinirlendiğimi bilemezsin. Yok ben derslerime çalışmıyordum da... Şimdiden evlenmeyi düşünmemeliyim de... Bana uygun hayat eşini, kendileri daha isabetli olarak seçerlermiş de... Şuymuş da, buymuş da...

Öyle sinirlendim, öyle kızdım ki, başımı aldığım gibi sokağa fırladım. Artık onların, bu saçma baskılarına katlanacak halim kalmadı. Dayanamıyorum. Sevgi denilen o zalim, o amansız, ama o nisbette tatlı duyguya, kendimi bırakmış, gidiyorum. Kollarımı ardına kadar açarak, çocuksu sevinçler içinde, ırpertici düşler ülkesine doğru uçarcasına koşuyorum. Çektiğim bunca çileye rağmen, yaşamımdan hiç de şikâyetçi değilim. Çünkü bunu, senden çok, ben istedim, ben hazırladım.

Sevgilim!...

Evden sokağa çıkınca, aşağıki yoldan plaja doğru yürüdüm. Senin yokluğundan doğan büyük bir hasretlik, seni düşünmekten doğan tatlı bir gurur, bana ait olduğunu bilmekten doğan sınırsız mutluluk duygularıyla kucaklanmıştım. «Erol benimdir. Ölüncüye kadar birbirimize aitez. Tanrı tanık olsun...» diye kendi kendime söylendim.

O sabah yürüdüğüm yolda, bir hafta önce, seninle beraber yürümüştük. Kırmızı pancurlu evin bahçe duvarından dışarıya sarkan kırmızı bir güllü koparıp öpmüştün. Sonra da o güllü benim saçlarıma ilıştırmıştın. Hatırlıyor musun?

Gözlerin, inanılmaz bir mutluluk parıltısıyla, ıslıl ıslıl yanıyordu. O vakit elini benim omuzuma koymuştun. Ben de senin göğsüne hafifçe yaslanmıştım. O göğüste bulduğum şefkat, derin sevgi, beni sanki göklere doğru havalandırdı. Sevgimdeki bu soyluluğa, bu içtenliğe, mutlaka inanmalısın Erol... Ben, sevgideki içtenliği, kutsal sayan yaratılıştaki bir insanım. Seni de bu yüzden ölesiye seviyorum. Sevgilerin en yücesi ile seviyorum.

Dün gece mehtap çok güzeldi. Yemekten sonra terasta biraz oturdum. Otururken, içimdeki coşkun duyguların da tutsağı olmuştum. Aşkım, beni minicik minicik ediyordu, didikliyordu. Seninle plajda, kumların üstüne başbaşa uzandığı-

mız vakit, kulağıma fısıldadığın sözü hatırladım. «Sensiz yaşamak-tansa, ölümü, seve seve kucaklamaya hazırım...» demiştin. Ben de sana «Sevgilim!... Ölümü niçin kucaklayacaksın?... Beni kucaklasana» demiştim. Terasta otururken, aklıma bunlar geldi. Kendimi tutamadım. Hıçkırıkla hıçkırık ağlamaya başladım. Zaten ne zaman aklıma sen gelsen, durmadan ağlıyordum. Bu bir zavallık olmaktan çok, bir duygu taşkınlığından ileri geliyor. Bilmiyorum, sevgiyle böylesine dolup taşmanın sonu nereye varacak?... Bak şimdi bile, seni kendime o kadar yakın hissediyorum ki... Sanki sen, benim omuzumdan, bu yazdığım satırları okuyor gibisin ve ben senin nefesinin tatlı sıcaklığını kendi yüzüme hissediyorum. Öylesine mutluymuş ki... Affet beni sevgilim, gözyaşlarımı gene tutamadım, gene ağlıyorum... Gözlerimden akan yaşlar, mektubun satırları arasına damladı. Yazdıklarımı biraz bozdu.

Ama ne çıkar?... Ben gözyaşlarımı, senin için seller gibi akıtırm. Seni her zaman düşünmek, seni kendi varlığında her zaman duymak, artık yaşantımın ilk nedeni haline geldi.

Bana muhakkak telefon et. Ya da bir kaç satır yaz. Senden gelen mektupları yüzlerce kez okuyor, sonra öperek göğsümün üstüne bastırıyorum.

Seni anlatılmaz coşkuyla kucaklarım ve kendimi kollarına atarım, canım sevgilim benim...

Senin parçan Meral

Cici Meral!...

Mektubunu aldım. Teşekkür ederim. Yazdıklarını okurken boğazıma sanki bir düğüm tıkanı. Nasıl duyulduğumu anlatamıyacağım şekerim. Yalnız... Evet, yalnız, bu noktada biraz duruyorum. Şimdi sana söyleyeceklerim, emin ol, biraz fazlasıyla canını sıkacak.

Nonoşum!...

Beraber geçirdiğimiz günlere ait anılar, benim de içimde aynı tazeliikle yaşıyor. Ben de senin yaptığın gibi, çoğu vakit, divanın üstüne sırt üstü uzanıp, gözlerimi tavandaki bir noktaya mihlayarak beraberliğimizi düşünüyorum. Tertemiz duygular, tekml varlığını dolduruyor ve ben senin yanında olmadığım halde, hep seninle beraber oluyorum.

Ama gelelelim, ben her şeyden önce, aşkta, yüzde yüz içtenlik arayan bir insanım. Biliyorsun, bütün hayatımı, kaderimi sana bağladım. Seninle mutlu olmayı, kendim için vazgeçilmez bir ültü haline koydum. Bütün coşkunluğumu, içtenliğimi sana verdim. Ama bunların karşılığını beklemek ve görmek, hakkımdı. Oysa ben, kendi içimde yaşayan içtenliği, nedense sende bulamadım. Bak, anlatayım da dinle:

Bana yolladığın mektubu yazarken, hıçkırıkla hıçkırık ağladığını söylüyorsun. Hattâ, gözlerinden akan yaşlar, mektubun üstüne damlamış, bazı satırları birbirine buluşturmuştu. Bu, bana çok dokundu. Senin, içinde yaşadığın mutluluktan, nasıl yaprak gibi titrer hale geldiğimi iyice anladım. O vakit, ben de gözyaşlarımı tutamadım. Böyle anlarda insan, her zamankinden daha çok duygulu oluyor. Ama... Tam ağlamaya başladığım sırada... Evet, tam bu sırada ne oldu biliyor musun?

Kör şeytan, gelip beni birdenbire dürttü. «Acaba bu mektuptaki izler, gerçek gözyaşı mıdır?...» diye müthiş meraklandım. Bu kuşku içimde büyüdü, büyüdü, büyüdü... Sonra da öteki duygularım hepsini ezdi. Senin mektubunu alıp dosdoğru Bakteriyolog İlhami beye koştum. Durumu kendisine anlattım. Mektuptaki gözyaşlarının tahlilini rica ettim. «Bunun, gözyaşı olup olmadığının anlayabilir misiniz?...» dedim.

İlhami bey gülerek:

— Elbette anlarız, diye cevap verdi. Gözyaşında bol miktarda tuz var-

Yoo!..

Bedava yaşadık hep
Öyle bedava ölmek yok
Ama Azrail gelince...

Yoksulluktan kurtulmak için,
İntihar edeceğim yakında.
Ama ihtisamlı öleceğim haa!
Bu şeref yeter de artar bile
Vallahi bizim gibilere!...

Ya bir Kadillâğın önüne
Atacağım kendimi
Ya da bir uçaktan
Uçuvereceğim aşağıya...

Öyle dolmuşla ya da yaya
Gitmek yok, öbür dünyaya.

Paydos bundan böyle
Rezillîge, yoksulluğa
Yooo!...

Erhan TİĞLİ

dır. Sonra üre vardır.

Ve hemen laboratuvara girdi. Ben, yarım saat, heyecan içinde bekledim. İlhami bey, tekrar yanıma geldiği vakit, yüzünü bir üzüntü anlatımı kaplamıştı. Benim sevgimi yakından biliyordu. Duygularındaki yüceliğe her zaman saygılı olmuştu. O yüzden üzgün olduğunu anlıyordum.

— Maalesef, diye söze başladı. Bu gözyaşı izlerinde tuzdan eser yok. Buna karşılık, çok miktarda koli basili var.

Şaşırp kalmıştım. Düşün bir ke-re ne hale geldiğimi... Adamcağız sözlerine devam etti:

— Benim inancına ve bilimsel araştırmama göre, bu mektuptaki damla izleri, gözyaşı değildir. Olsa olsa kapalı şişe memba sularına aittir. Çünkü şimdi piyasada memba suyu diye satılan suların hemen hepsinde, bol miktarda koli basili, toz toprak ve süpürüntü bulunmaktadır. Bu itibarla sevgiliniz, bu mektubu gözyaşı ile değil, kapalı şişe memba suyu ile ıslatmış olacaktır. Durumu arzederim, dedi.

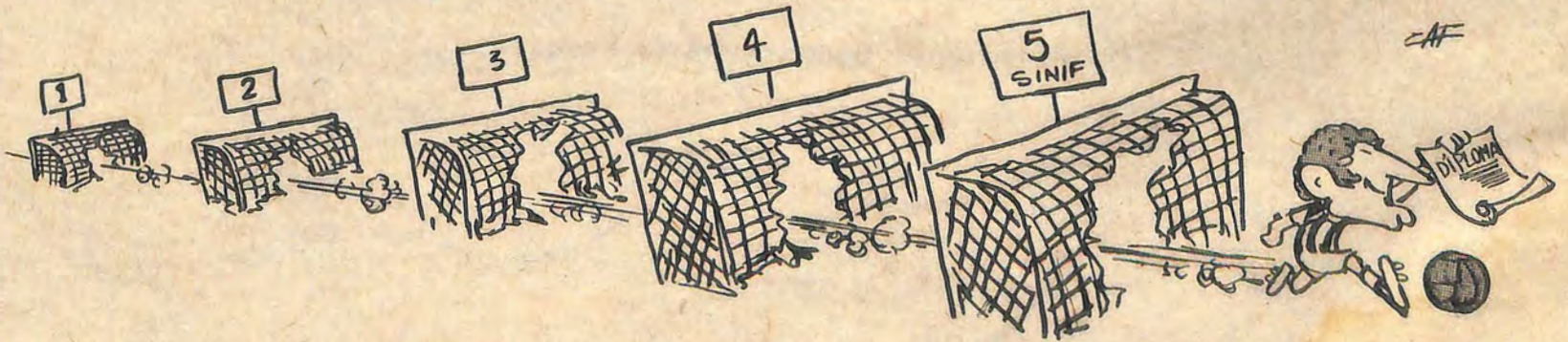
Sevgilim!...

Bu sözlerden sonra, benim ne hale düştüğümü sen de tahmin edersin. Her şey, her şey bir anda gözlerimin önünde yıkılıverdi. Bir genç kız, bu kadar sevdiği erkeğe mektup yazarken, ağladığına onu inandırmak için böyle bir çareye başvurabilir, diyelim. Ama Belediyesi bu kadar çapaçul olan bir şehirde, piyasanın pis şişe sularına asla el u-zatamaz. Hiç değilse Taşdelen, ya da Karakulak suyu kullanır. Sen bana, bir kaç damla Taşdelen'i bile çok gördükten sonra, ben artık bu aşkın yüceliğine nasıl inanırım Meral?...

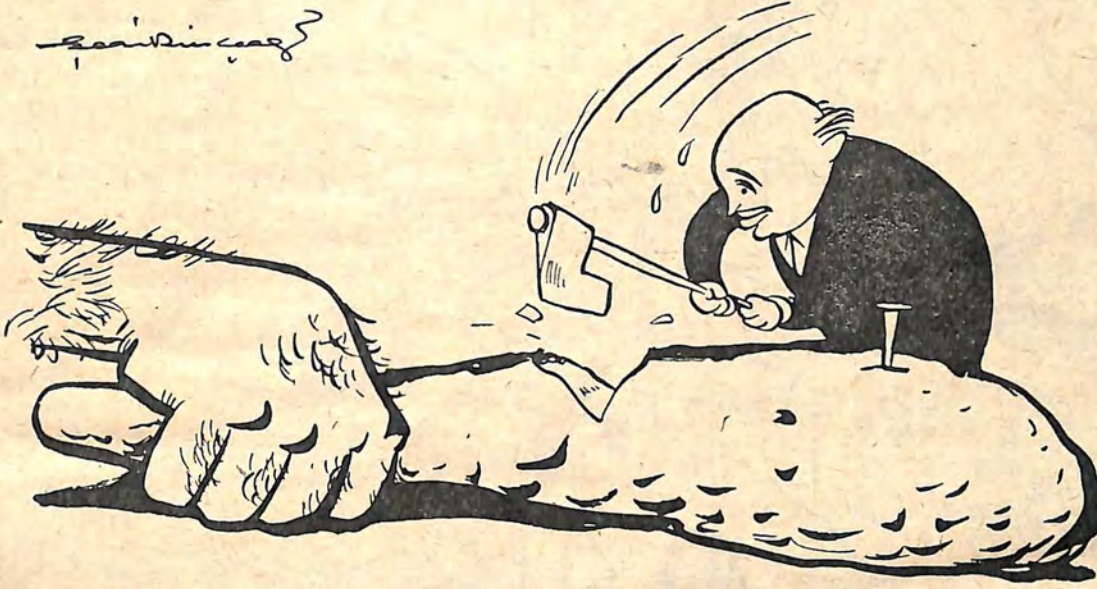
Hayatın bundan sonraki yolları senin için aydınlık olsun. Her şeye rağmen, senin mutluluğunu bütün kalbimle arzu ediyorum. Gelecekte sana iyi şanslar dileyerek, yanaklarından öperim, bir tanecik sevgilim... Erol

Adnan VELİ

Millî futbolcu Lefter ilkökul diplomasını yeni aldı. — Gazeteler —

GEÇTİ..

Alti değil, eli kesmek lâzım...

Demagoji Yarışı

[Güney Doğu'daki kalkınma eserlerini incelemeye giden Demirel: «Yıkıcı muhalefet bize biraz nefes alırsa, daha çok güzel işler başaracağız» dedi.]
— Gazeteler —

Şaşırtın Demirel'i... Haydi, atın çengeli:
Varmak için hedefe, devirin her engeli!...
Millet gene Maraton dil yarışı görmeli:
O dağ gibi adamın böylece çöksün beli,
Öfkeden olsun deli,
Şaşırtın Demirel'i!...

Bu, çekilmez doğrusu: Muhalef kursun pusu...
Çalsın savaş borusu... Hayır; dalaş borusu...
Hallın kaçsın uykusu: Hep çatışma korkusu...
Nedir bizim çilemiz, hey ulular ulusu?...
Muhalef kursun pusu...
Bu, çekilmez doğrusu!...

Ben şaşayım, sen de şaş... Kaldırsın sözcüler baş...
Ardından bir fırtına... Bir gürültü, bir dalaş!...
Kimisi hep çatsın kaş... Kimisi de atsin taş:
İçeride şövalye... Dışarıda arkadaş!...
Kaldırsın sözcüler baş,
Konuşmasınlar yavaş!...

Her kafadan başka ses... Aldırmayın hiç nefes...
Varsın bağırсын herkes: «— Yeter yahu... Kısa kes!...»
Yapıcı muhalefet... Buna etmeyin heves...
En sonunda Demirel, tuşa gelip, desin: Peees!...
Aldırmayın hiç nefes...
İnsaf, merhamet abes!...

Olur mu böyle istek: «Vurun Kırata köstek...
Yarısta tökezlesin... Dört nala koşmasın tek!...»
Yürümedin... diyerek; sonra —çeneyle— kötek...
Bundan maksadımız ne?... Jokey öpsün el, etek...
Vurun Kırata köstek...
Olur mu böyle istek,...

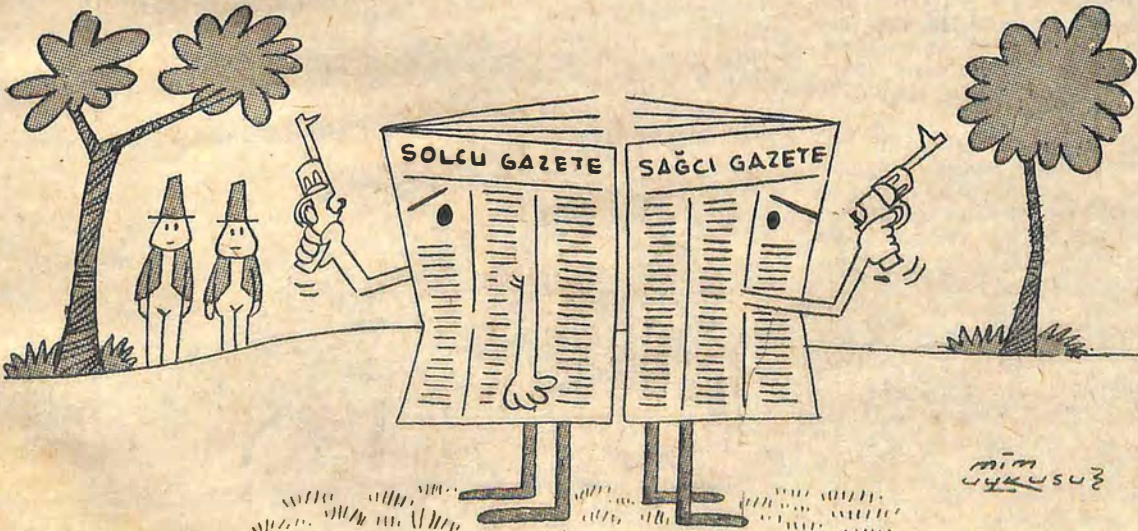
Ne demişti ATATÜRK: «Yurtta, cihanda barış.»
Bizler boğuşuyoruz öz yurdumuzda yaz, kış...
Ne yazık; dinleniyor ne öğüt, ne yalvarış:
Kaç yıldır ediyoruz demagojide yarış...
Ne demişti ATATÜRK:
«Yurtta, cihanda barış.»

Diyor muhalif bence: «— Yâr, bana bir eğlence!...»
Ne yaşlıya yakışır bu eğlence, ne gence...
Hep horoz döğüşü mü?... Taş çıkardık ispençe:
Divan dursun istiyor iktidar hep elpençe!...
Diyor muhalif —bence—
Yâr, bana bir eğlence!...

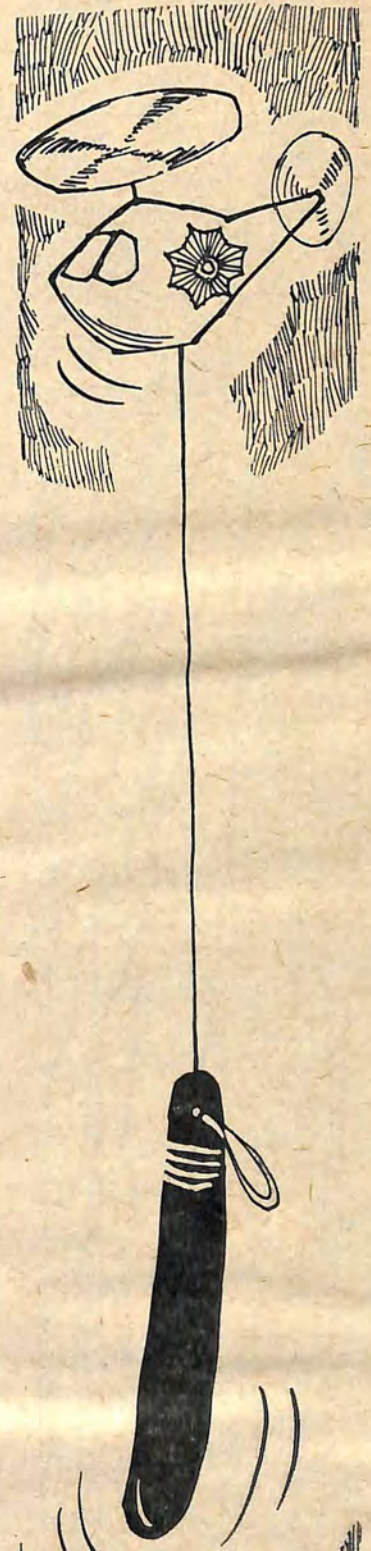
Bırakalım bu huyu... Bırakalım pusuyu...
Bulandırarak mıyız mutlak bu durgun suyu?...
Biz, birbirimize —dille— kazarsak kuyu,
Bir yılda yol alırız ancak bir arpa boyu!...
Bırakalım bu huyu...
Neredesin sağduyu?...

Yutmaz çocuklar bile... Bu, lâdes bile bile...
Dost değil, post kavgası... Tenkit falan vesile...
Sonunda kazancımız?... Dipsiz ambar, boş kile!...
Dört parti, iktidarı böyle dolarsa dile,
Çatarsa Demirel'e,
Çile bülbulüm, çileee!...

Necdet Rüştü EFE

Yazısız

Yazısız

ANKARA MEKTUBU

BÜYÜKADA MEKTUBU

Küçükken, en büyük dileğim Büyükkada Kaymakamı olmaktı. Sebebi, o büyük konaktı; Nizam Caddesinin kenarında...

Kaymakamın, bütün odalarını işgal ettiğini sanırdım. İkinci katta yalnız iki üç odası olduğunu öğrenince, saltanatsız yöneticiliği anlamsız bulduğumdan, kaymakamlıktan vazgeçtim...

Bir deee, kocaman bir çıra gibi tutuşabilirdi konak, uykumda...

Hâlâ önünden geçtiğimde, beyaz bakımsızlığının alnına kakılı, kara «Hükümet konağı» tabelasına, arabadan bir yan göz fırlatıp, çocukluk rüyalarım gülmüş bir selâm yollarım.

İçinde, mahkeme de var, noterlik de var, kaymakamlık da var konağın. Bir karmaşık administrasyonun bütün bölümleri var, atlamasız!...

Yapı, herkesin sandığı gibi, paşa veya vezir konağı değilmiş. Varlıklı bir Rum'unmuş. Cumhuriyet, hükümet konağı olmuş ve nice değişikliğe dayanmış, evrimci, devrimci...

İçini gezdim: Benim içimden beter, çatlaklarla, sıyrıklarla, yıkılıklarda dolu. Mermer hamamları varmış, yok olmuş. Dökme sobaları varmış, yok olmuş. Yıldızlı tavanları varmış, kararmış. Nefis parkeleri varmış, kurumuş.

Onarım tahsisatı var: Dış ko-
vuğunu doldurmaz. Tüm onarı-
mına milyonlar ister.

Adalar Kaymakamı sayın Tanık

Turgut ile konuştum. Üç buçuk seneden beri, küçüklüğümün rüyalarını dolduran mevkii işgal ediyor o! Şirin, sempatik, Beypazarı'nda da kaymakamlık yapmış ve Akbaba'daki, tek gözlü bacılardan bahseden yazıyı okumuş, Beypazarı üzre.

İkinci kattaki makam odası bir felâket, aynı zamanda da bir sembol: Yeni dünyanın, eski dünyanın içine yerleşme çabasının sembolü... Kapitonesi var, kübiği var, çağla yeşili boyası da var içinde ve bunların hepsi, konağın yaşamışlığına öylesine yabancı kalmış ki!...

Yok artık, Büyükkada Kaymakamı olmak istemiyorum. İlle bir şey olmak gerekiyorsa, bir çam ağacı olmak isterim... Tam meşhur Dil'in ucunda, sararıp solmuş, hem o tarafa bakan, hem bu tarafa bakan, içimde kemiren kurtla barışık bir çam... Ha,

«Ahv

Toplunun yarası bir hayli azmış,
Operasyon lâzım derhal çibana.

Siyaset havası lodos, poyrazmış,
Yarın yağış var mı sorun çobana!

Herkes birbirine kuyular kazmış,
Bana da kazdılar vız geldi bana.

Kabadayılık da bir imtiyazmış,
Baskılar, tehditler hep «Gariban» a.

Bu mevsim baharmış, arkası yaz'mış,
Neşe bulmayınca yazı çabana.

En saf sandıkların senden kurnazmış,
Ne hasmına sır ver, ne akrabana!

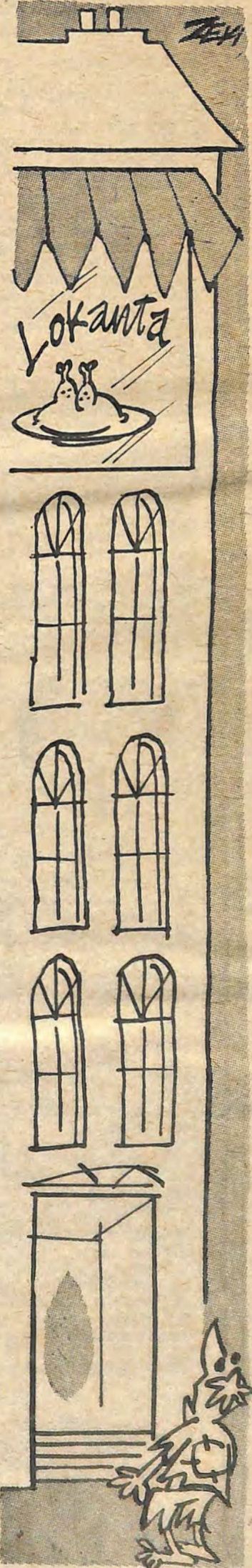
Vaatler, yeminler (Uçucu) gaz'mış,
Sen gazyacı ara isli lâmbana!

— Peşinize düşmeme göz yumdunuz

OLDU! Snatiyalaz

Älem

Geceler gündüzden daha ayazmış,
Üşümek için bürün abana.

Beni pohpohlayan cahil yobazmış;
Zorlama binemem o arabana.

Kader alınmuza kötü şey yazmış,
Maaş takdirinde düştük «Taban» a.

Sivrisinek sesi bir çeşit sazmış,
Git bu havaları dinlet babana!

Kadının silâhı güzyaşı, nazmış
Duygularımız zıt taban tabana.

Hedefleri şöyle bir yağlı «Kaz» mış,
Minnetleri yokmuş boş «Merhaba» na!

Mebuslara binler, on binler azmış;
Veriniz Şaban'a, gitmez yabana!...

Salâhattin KUTLU

ANKARA MEKTUBU

kaymakam söyledi; kurdun ölme-
si için çamın dibi kazılmalıymış..
Taa köküne özel bir sıvı dökül-
meliymiş. Köke varmayınca sıvı,
derdine çare bulunamazmış çam-
nın.

Ada'nın Dil'inde bir çam olmak
isterdim, güneşte kokulu buna-
lum buharları salan, rüzgârda ha-
fif hafif sallanan, beğenmedikle-
rimin burunlarına kütte, de-
zalaklarımı fırlatan hoyrat me-
sajlar gibi...

Acep politikacılardan kim ge-
lirdi, tedbirsiz tedbirsiz yamacı-
ma?...

Bu sene artık, Akbabam, bizim
familya için Ada'da denize gir-
mek problem olmaktan çıktı. De-
nizi inhisarları altına almış olan
kıyı villaları sahiplerine, boyun
kırıp, cansız, kansız bebelerini
okşadığımız yok, denizimize ge-
çit versinler diye!...

Dil'in en dantelâhı kayalıkların-
dan, sulara dikiliyoruz.

Çocuklar büyüdü, hayatın her
fırtınalı suunda yüzecek kadar
büyüdüler...

Geçen gün, gaflete düştük, De-
ğirmen Plâjına gittik. İnsan an-
cak, hükümet zoruyla o çöplük-
ten denize girebilir... Hem de
pek prestijli, çok güçlü hükümet-
lerin zoruyla... Ya!...

Gücüme giden, denizdeki çöp
falan değildi, üst üste yığılı vü-
cutların yayıklığı da değildi. Gü-
cüme giden bir kör duvardı; çi-
mentodan, plâjın yanı başında.
Üzerinde cam kırıkları saphydı,
vatandaş aşmasın diye...

«E ne yapalım başa çıkamı-
yoruz» diyecekler.

Elâlemin, densiz de olsa elâ-
lem, şahdamarını kesmek için
tedbir almak, «baş çıkamak» mı-
dır? Üstelik kör duvarın sahibi,
cam kırıklarıyla koruduğu özel
koy'unu horluyormuş da, yukar-
da özel yüzme havuzundan suya
batıyormuş, motörle burnunun
dibine emilen deniz suyuyla do-
lu... Rahatının fazlalığına karış-
mam... Cam kırıklarına karış-
rım!

Yok yok, şöyle bir mucize ol-
sa da, Nimet Arzik olmak yerine,
bir an önce, Ada'nın Dil'inin u-
cunda bir çam olsam, duvarları-
nı cam kırıklarıyla döşeyenlerin
burunlarına okkalık kozalaklar
fırlatan bir çam... Ah! Bunca
mutluluğu benden niçin esirger-
sin doğa?... Niçin esirgersin?

Nimet ARZIK

Kalkınma!

ur, onun düşmesine de göz yumun!

RUH ÜZERİNE

Siz çok ince ruhusunuz...
Ruhum ruhunuza uyuyor...
Rengi ruhsarına gülgün dediler.
Ben çağırmadım...
Ruhum benim...
Lokman Ruhu

Eğlencelik

SUAVİ SÜALP

SEÇME SÖZLER

İçimdesin içimdesin ne özle-
dim bilemezsin...
Ey ruh, geldinse vur!
Beni mi çağırdınız?...
Ey ruh, Ahmet'in katilinin kim
olduğunu söyler misiniz?

ÖNCE RUHU GÖRE-

LİM: Bu başlık yanlış-
tır... Çünkü ruh bir türlü
görünmez... Ruh mavimsi-
rak bir sıvı gibimsi bir
cisimtir olup deniz ana-
sını andırır... Herkesin i-
çinde bir ruh vardır. İçin-
de ruh bulunmayan insan-
lara ruhsuz adam derler...
Ruh insanın ağzından gi-
rip burnundan çıkar...
Herkesin ruhu ağırlığının
otuzbinde biri kadardır
(Tahminen 0056 miligram).
Ruh, insan öldükten sonra
insanın ağzından çıkıp
ruhlar diyarına gider ve
orada kendine ayrılan ka-
vanoza girer... Bir gün
çağıldığı zaman kavanoz-
dan çıkıp ifade verir ve
geri döner... Normal bir
ruh altmışbin sene yaşar,
sonra ölüp başka bir ruh
kılığında başka bir insa-
nın içine girer... Onun a-

RUH VE MADDE

Ruh ve madde birbiriyile geçinemeyen iki it kutuptur... Ruhun hafifliğine
karşı madde inadına ağırdır... İlmin en büyük iki dalı olan ruh ve maddeyi
masaya şöyle yaklaşın, birlikte inceliyelim...

dını alır... Ruh ayrıca her
insanın karakterine göre
değişir... İnce insana, in-
ce ruhlu, kaba insana ka-
ba ruhlu derler...

MADDEYE GELİNCE:
Madde ruhun aksine ada-
makılı katı... Elle görü-
nüp gözle tutulan... (Bu-
nun aksi de olabilir anna-
nın mı?...). Atomlardan ve
moleküllerden teşekkül et-
miş bir şeydir... Dünyada
görünen her şey madde-
dir... Fakat kanun mad-
delerini bu gibi maddeler-
le karıştırmamak herkesin
hayrına olur... Bizden söy-
lemesi... Madde her türlü
işte kullanılır... Odun, kö-
mür, maden, masa, sanda-
lye, uçak da bir madde ol-
duğundan her şey madde-
den yapılır... Maddenin en
ufak parçasına atom den-
diği herkesçe bilinen bir
gerçektir... Maddeyle çok
uğraşanlara maddeci, çok
sert maddelerle uğraşanla-
ra madenci derler... Mad-
de birinin kafasına geldiği
zaman yarar... Bütün si-

lâhlar da maddeden yapı-
lır... Maddeci olanlar çok
maddi olurlar... Madde a-
teşte ısınır, soğukta so-
ğur...

EN MEŞHUR RUHÇU-
LAR: En meşhur ruhçu-
lar ruha çok kıymet veren
adamlar içinden kurra ile
seçilmiş olup beş kişidir...
Sihirbaz Hamradakabra -
Ruhsever - Ruhi Bu -
Kont Fantoma - Hayâlet
Sabri - Rustov Koşifnos...
Bu beş ruhçu bilhassa
ruhlarla akraba olup on-
larla istedikleri gibi ko-
nuşmakta ve herkesin bir
bakışta ruhunu okumak-
tadırlar... Ruhların da bu
beş kişi ile aralarında an-

laşma olup başka ruhçula-
ra bağlanmamışlardır...
Hesaba göre her ruhçuya
iki milyar ruh düşer...

RUH ÇEŞİTLERİ: Ruh-
lar iyi ve kötü diye ikiye
ayrılırlar ve sonra arala-
rında takım kurarak fut-
bol oynarlar... Ezelden beri
iyi ruhlarla kötü ruhlar
arasında ezeli rekabet var-
dır... İyi ruhların kaptanı
Lokman Ruhu ile kötü
ruhların kaptanı Nane Ru-
hu geçenlerde karşılaşmış
ve birbirine girmişlerse
de ruh dünyası güvenlik
konseyi tarafından uzlaş-
tırılmışlardır...

İYİ BİR RUH NASIL
YETİŞİR?: Ruh insanın
içinde olduğuna göre, onu
terbiye etmek bize bağlı-
dır... Ruh çok küçükten
terbiye edilmeli... Her is-
tediği yapılmamalıdır. Kü-
çük yaştan ruhunu terbi-
ye eden bir kimse büyü-
düğünde yüksek ruhlu ol-
ur... Terbiyesiz bir ada-
mın ruhu da terbiyesiz o-

lur... Buna misal çoktur.
Fakat şimdi dosyası yanı-
mızda yoktur...

KÖTÜ RUHLAR KİMDE
OLUR?: Kötü ruhlar da-
ha ziyade suçlularda bu-
lunur... Bunların ruhları
terbiye edilirse iyi ruhlu
olabilirler... Fakat sonra-
dan olma bir iyi ruh bir
gün su koyverir... Ruhlu
terbivede esas yumurtadır.
Her sabah yumurta için
bir kimsenin ruhu terbiye-
li olur... Buna bir tutam
da maydanoz koymak fe-
na netice vermez...

EN MEŞHUR MADDE-
CİLER: En meşhur mad-
deciler şunlardır: Demirci,
dökümcü, kuyumcu, çöm-
lekçi, madenci gibiler...
Maddeciler arasında tanı-
mış kimseler varsa da çok
maddeci olduklarından
bunlardan bahsetmek bi-
ze yakışmaz...

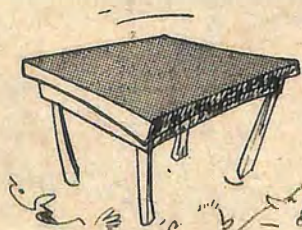

1 — Ruh; medyum adı altın-
da, aptal derecesinde saf ve sa-
bi sübyan takımdan olan ce-
zai ehliyeti olmayan kimseler
çağırabilir. Ruh çağırılan erke-
se sünnetsiz, kızsı bakiye olma-
sı şarttır... Deliler, saralılar ruh
çağıramazlar...

2 — Ruh ya fincanla, ya da
masayla çağırılır... Fincanla ça-
ğırılırsa kahve fincanı, masayla
çağırılırsa yemek masası kullanı-
lır... Her ne şekilde çağırılırsa
çağırılırsın ruhun gelmesini bekle-
mek şarttır...

3 — Dört kişiden az olmamak
şartıyla masanın etrafına oturu-
lur... Medyum herkesin ellerinin
tırnaksız olup olmadığına, traş-
ının olup olmadığına bakar...
Terbiyeli durmalarını ihtar eder
ve duaya başlar...

4 — Ruh çağırarak için türlü
dualar vardır... Fakat en tesirli
dua şudur: «Ey ruh... Gelecek-
sen gel, gelmiyeceksen bizi boşu
boşuna masanın başında beklet-
me... İnekliğin lüzumu yok!...»

RUH NASIL ÇAĞIRILIR?

Ruh çağırarak meraklı bir iş olmasına rağmen çok tehli-
kelidir... Onun için her önüne gelenin ruhu çağırması po-
lisçe yasaktır... Ruh çağırarakların Ruhçular Genel Mer-
kezinden belge almaları mecburidir... Biz şimdi traş ke-
selinin de bir ruh nasıl çağırılır görelim...

Bu dua derhal tesir eder ve ruh
gelir...

5 — Ruh gelince herkesin elini
sıklar... Sonra herkese ne istedik-

lerini, kendini durup dururken
neden çağırdıklarını sorar. Med-
yum, ruhu sükûnete davet ettik-
ten sonra herkesin isteğini bir

kâğıda yazar ve ruha verir... Ruh
istekleri okur... Bildiklerini te-
ker teker cevaplandırır, bilme-
diklerini işaretler... Ruh ne ka-
dar soruyu bilirse masanın et-
rafındakilerden ona göre not a-
lır... İyi bir ruh on üstünden en
aşağı sekiz alan ruhtur...

6 — Bir ruhu masada en faz-
la beş dakika tutmalıdır... Beş
dakikadan fazla tutulan ruhun
ruhu sıkılır... Ruhlu o zaman ko-
yuvermek şarttır... Çünkü ruh
bozulursa bir daha gelmez...

7 — Bir seansta en yukarı üç
ruh çağırılmalı, fazlasına kaçma-
malıdır... Çünkü üç ruhtan fazla
ruh çağırarak medyumun ruhu sı-
kılır... Geceleri ruhlar medyuma
gelip fazla mesai isterler... Med-
yumu böyle bir muameleye mâ-
ruz bırakmamak lazımdır...

8 — Erkek medyumlar erkek,
kadın medyumlar kadın ruh ça-
ğırılırlar... Aksini yapanların med-
yumluk kâğıtları ellerinden alı-
nıp bir daha ebedi olarak ruh
çağırılmazlar...

BİR RUHTAN DİĞER BİR RUHA MEKTUP

Ruhi...

Başuma geleni sorma... Geçenlerde beni bir seansa çağırdılar.
Aldanıp gittim... O medyum olacak kadın ve etrafındakiler öyle
bilmediğim sorular sordular ki hiç birini bilemedim... Çok mah-
cup duruma düştüm... Sanki benimle dalga geçmeye gelmişler
gibi... Hele aralarında kel kafalı biri vardı. Durmadan, bizim
memleketin hali ne olacak?... diye soruyordu... En sonunda bo-
uldum ve: «— Ne bileyim ulan?» diye bağırdım... Birden hepsi
birleşerek: «— Sen nasıl ruhsun... Sende hiç ruh yok mu?... So-
rularımıza cevap vermeye mecbursun... Biz para verip bu sean-
sa girdik... Seni şikâyet edip duman ederiz!» diye bağırmağa baş-
ladılar... Medyum kadın da onlarla birlik olup bana: «— Ahmet'in
ruhu... Neden susup cevap vermiyor, beni de mahcup ediyor-
sun?... Bir daha seni çağırma ve yevmiyenden olursun!» diye
tehdit etti... Ben de bozuldum ve hepsine: «— Vermiyorum işte...
Gidiyorum... Bir daha sizin seanslarınıza gelirim, bana da Ah-
met'in ruhu demesinler!» dedim ve çıktım... İşte böyle. Bu ak-
şam seni çağıracağım... İyi hazırlan öyle git... Bilhassa tarih
ve sosyoloji çalış, onlardan soruyorlar... Haydi Allah muvaffaki-
yet versin...

Arkadaşım: Ahmet'in ruhu...

Amblemi deve olan siyasi bir parti kurulacak. — Gazeteler —

Kosigin — Uslu uslu oyna bakiiiiim Dubçek... Yoksa kulaklarını çekerim!

YEDİ

PAZARTESİ :

Biyografi

Profesör Otto Hahn da bu fâni dünyadan göçüp gitti işte.

Oysa üstadın az emeği geçmemiştii medeniyete...

1938'de nötronlarla uranyumu parçalamayı başarmıştı.

1944'te Nobel Kimya Ödülünü kazanmıştı.

Aynı yıl, «Atom bombasının babası» unvanını almıştı.

Sonra da babalığını gösterip, Hiroşima'nın anasını ağlatmıştı!

SALI :

Millî koro

Her kafadan bir ses çıkıyor bugünlerde.

Kimi, milleti cihada dâvet ediyor; kimi miting düzenliyor; kimi «İman tazeleme toplantıları» tertip ediyor.

Bütün bu hengâme arasında Başbakan da bir lâf etmiş, soruyor: «Bizim, başkalarından neyiz noksan?»

Öyle ya canım... Ne gizlimiz var, ne saklımız... Başkalarından noksan olan sadece aklımız!

ÇARŞAMBA :

Bize satamazlar

Keşfeden, bir New York'lu. Buluşuna taktığı isim: Sis borazanı.

Borazanın gördüğü iş ise, sisli havalarda tehlikeyi önlemek için her türlü trafiği yönetmekten ibaretti.

Güle güle kullansınlar. Fakat boş bulunup sakın bizde pazar aramaya kalkışmasınlar. Zira onların yeni yeni borazanla yönetmeye kalktıkları her türlü trafiği, biz yıllardır düdükle idare ediyoruz!

PERŞEMBE :

Aman canın sen deee...

Piyasadaki filitreli sigara sıkıntısının nedeni anlaşıldı şükür: A-rap ülkelerine kaçırılıyormuş.

Olayı doğrulayan Tekel Bakanı, «Hepsini kaçırılmazlar ya...» demiş.

Öyleyse Allah razı olsun. Hayır hayır, Bakandan değil... Hepsini kaçırmaya tenezzül etmeyen kaçakçılardan!...

CUMA :

Tanrı şifalar versin!

Demirel, «Biraz nefes alabilsek çok güzel şeyler başaracağız» demiş.

Kabahat kimde?

Bir doktora Sağlık Bakanlığını verdi. Bir doktoru Ulaştırma Bakanlığına getirdi. Bir doktoru İçişleri Bakanı tayin etti...

Ve koskoca hükümet yanlış teşhis yüzünden tıknafes oldu gitti!

— Yaz gelince nedense tansiyonum birden yükseliveriyor!

GÜN

CUMARTESİ :

Kimi içten, kimi dıştan!

Irak'ta ihtilâl!

Beş subay öldürüldü, general Ârif yurt dışına sürüldü!

Suriye'de ihtilâl hazır!gı!

Yakalanan komplocular askeri mahkemeye verildi!

Irak'ta ihtilâl!

Cumhurbaşkanı âni bir darbe yaptı, Başbakan ile Savunma Bakanı sürüldü!

Mısır'da ihtilâl hazır!gı!

Komplocular meydana çıkarıldı, yüzlerce subay ordudan atıldı!

Bütün bu ihtilâllerle, ihtilâl hazırlıklarının sebebi nedir biliyor musunuz? İsrail yenilgisi!

Böyle giderse, yakın bir gelecekte ihtilâl yapacak adam da kalmayacak galiba... Baksanıza, yarısını İsrail süpürüyor, yarısını ihtilâller şimdiden götürüyor!

PAZAR :

Vur bre vur!

A.P., Yüksek Seçim Kuruluna başvurdu.

Kurul, A.P.'nin itirazını reddetti.

A.P., Yüksek Seçim Kuruluna başvurdu.

Kurul, A.P.'nin itirazını reddetti.

A.P., Yüksek Seçim Kuruluna başvurdu.

Eee, yasaların teminatı altında koskoca bir kurul bu. Sokaktaki adam olsa, istediğini kabul ettirmek kolay. Tokat vurursun, tekme vurursun, cop vurursun! Ama karşıdaki, devletin temel kuruluşlarından biri ise, hükümet de olsan ancak oturup kalıp kendi başını vurursun!

— Bakma, yandı, dedim.
Yüzüne âlim pozu takınarak:
— Demek yandı ha? diye sordu.
— Eh, yandı.
— Nerede?
— Ne üstüne gerek be beybaba, var git işine, dedim.
— Ne demek, var git işine?
Çattık püsküllü belâya:
— Beybaba, ben sana buranın neresi olduğunu sordum mu, sordum, sen de dedin mi, dedin, öyleyse çek git işine!
— Kimsin sen?
Hoppala!
— Ya sen kimsin?
— Posta Müdürlüğünden müteakıt Faruk Parlar beyim ben, anladın mı? Ben bu devlete tam otuzbeş yıl hizmet ettim.
— Çok etmişsin. Bırakaydın, biraz da başkaları etseydi.
— Söyle şimdi, sen kimsin?
— Canın gülmek istiyor galiba?
— Bir müdür zor güler!
— Öyleyse söyleyeyim de gül. Sıpa, benim ismim Sıpa!
— Sıpa ha?
— Evet Sıpa!
— Ver bakalım hüviyetini!
— Kafa koçanı mı?
— Ona hüviyet cüzdanı derler.
— Yok!
İhtiyar hop kalktı, hop oturdu:
— Yok ha?
— Yok!
— Nasıl yok?
— Yok işte, polis misin sen?
— Polismiş... Sana hüviyet sor-mak için polis olmağa lüzum yok. Her vatandaşın görevidir bu.
Belli, yok adamın işi gücü. Bir de işin içine emeklilik girince, ada-ma kilometre doldurmak gerek, hı-sımla:
— Benimle geleceksin! dedi.
— Niye?
— Geleceksin delikanlı!
Bu, h'yı öyle bir çekerek söyledi ki, zannedersin adam hâlâ posta mü-dürü, ben de posta müvezzii.
— Nereye gideceğiz? diye sordum.
— Karakola.

SIPA

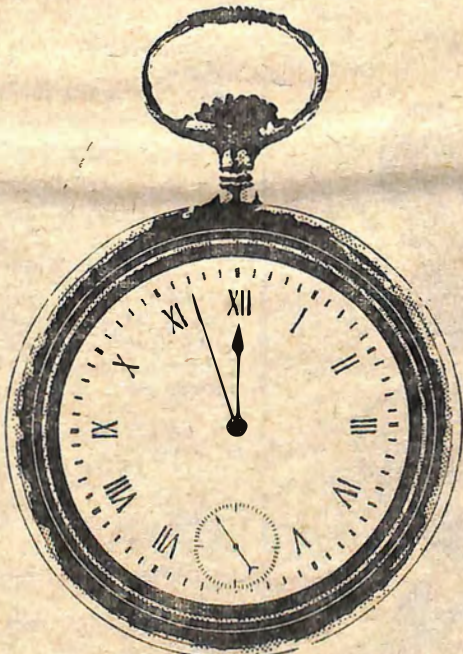

MUZAFFER
İZGÜ

— Niçin?
— Hüviyet tesbiti için.
— Dedim ya hüviyetim yok diye.
— Öyleyse sen casussun.
— Hoppala!... Baba, uğraşma be-nimle, ben bir garibim, bırak gide-yim!
— Yakani kurtaracağımı mı sanı-yorsun adaletin pençesinden?
Adam, sırtına tutmuş gibi tir tir titriyor.
— Haydi, bırak gideyim baba!
— Rüşvet ha?
— Ulan ne rüşveti? Biz acımızdan ölüyoruz.
Zaten kulak kabartmakta olan millet büsbütün ilgilendi. Sandalye-sinden kalkan bizim başımızda al-dı soluğu. Beybaba, bastonunu sal-laya sallaya, ağzından köpükler sa-ça saça bağıyor:
— Bana rüşvet teklif etti, bana rüşvet teklif etti!
Artık kaçmak istesem de kaçamam. Çepe çevirmiş millet etrafı-mı. Biri, emekli belâya sordu:
— Kimmiş?
— Casus.
— Yahu baba, ben garibanın bi-riyim be!
Baston kafama indi:
— Nerde hüviyet cüzdanın?
— Sen polis misin be?
— Öyleyse karakola yürü!
— Ben karakolluk bir şey yapma-dım ki.
— Yürü!
— Gitmiyorum dedik a.
— Bağlayın şu teresi!
Dünyada deli çok. Oradan bakkal bedava tarafından ip verdi. Desen ki, arkadaş desen, bakkala, ben ken-dimi asacağım, bu hayattan bıktım, param yok, bana bedava bir ip ver, desen, vermez namussuzum. Çünkü

o zaman eziyet edemeyecek. Bilmem, bana öyle geliyor ki, insanlar, insan-lara eziyet etmek için yaratılmışlar. Ellerimi bir güzel bağladılar. Hele o emekli belâ, sanki başka yere tâ-yin olmuş da, denk bağıyormuş gi-bi... Vermiş kıcını ordaki ağacın bi-rine, dayamış dizini benim göbeği-me, ha çekiyor, de çekiyor, sündüre sündüre bağıyor. Belki otuz düğüm attı.
— Ayağımı da bağla, dedim emek-li belâya.
Haz duyuyor vallahi adam. Ayak-larımı da bağladı.
— Yürü! dedi.
Güldüm:
— Sırtına bağla şimdi, dedim.
— Yürü!
— Ulan nasıl yürürüm be?
Adamın biri:
— Ayaklarını çözelim, dedi.
Emekli belânın sanki karsına söv-müşler gibi kükredii:
— Asla!... Polise haber verin, ça-buk polise haber verin, olur ki ka-çabilir.
Çarşının ortası ana baba günü ol-du. Bağlamışlar garibanın birini tortop, koşup geliyor insanlar, aca-ba bu yerde debelenen mahlûk da ne diye. Hele insan olduğunu anla-yınca, büsbütün köpürüyorlar:
— Gebersin! diyorlar.
Ulan ne yaptım ben size be? Hay keşke sormaz olsaydık. Burası ne-resi dedik, hepsi o kadar. Bir po-lis, bir bekçi marş marş geldiler. Polis:
— Kalk ulan ayağa! dedi.
Suratına ters ters baktım...
— Kalk!
— Gel de kaldır.
Belki var üzerimde üç top ip. E-mekli belâ, muzaffer:
— Casusu yakaladım, dedi. Ben yakaladım, tek başıma yakaladım.
— Ulan moruk, hayatın boyunca yakaladığın tek şey bu galiba?
Polis ayaklarını çözmeğe çalıştı. Belâ, yapıştı onun eline:
— Çözme!... Mesul düşersin, son-ra senden de şikâyetçi olurum, de-di.
Polis cesaret edemedi ayaklarını çözmeğe. Burası üçe olsa gerek, po-lis cipi de yok. Bekçi:
— Yükleneyim mi efendim? diye sordu.
Polis:
— Yüklen! dedi.
Cart... Zor yüklenirsin sen beni! Varım belki doksan kilo. Bekçi şö-yle bir tarttı, ı ih, dedi.
— Şiştin mi? dedim bekçiye.
Bekçi ayaklarından yapıştı, bir kişi altıma girdi, iki üç kişi de ba-şımdan yakaladılar...
— Yürüyelim arkadaşlar! dedim.
Ulan, bu da saltanat be! Ancak, Sıpa'ya yarasaacak bir saltanat. Sal-tanat oldu mu, tam olmalı...
Debelendim:
— Durun ulan!
Nasıl olsa, battı balık yan gider:
— Sokun ağzıma bir sigara!
— Zıkkım iç!
— Gitmem, debelenirim, gitmem!
Bekçi, bir Üçüncü sigarası çıkar-dı:
— İçmem onu bekçi efendi, gı-cık yapar, dedim.
Polis, Yenice sigarası koydu ağız-ma:
— Yakın ulan şunu!
Biri de çakmağıyla tutuşturdu. Yüklendiler yine...
— Yürüyelim arkadaşlar!...
Yolda işin farkında olmayanlar, beni eller üzerinde giden politikacı zannetmişlerdir. Vatanın bağrından kopup gelen, böyle arslan bir poli-tikacı işte! Keh!... Bağırırım:

— Yaşasın politika!...
Emekli belâ sordu:
— Ne diye bağırıyor?
— Yaşasın posta müdürleri!
— Yaşasın polisier!
— Yaşasın komiserler!
— Yaşasın komiser .Selâmi Hak-sever!
— Yaşasın kahraman burahılar!
— Ve yaşasın Sıpa!...
Biri bağırır:
— Deli bu yahu!
Emekli belâ:
— Paçayı kıştırınca, işi deliliğe vurdu, dedi.
Karakolun kapısından girerken, ben hâlâ bağıryordum:
— Yaşasın Sabahat ablam!
Komiserin karşısında, patates çu-valı atar gibi attılar beni. İki polis ve bir bekçi, içeriye dolan halkı dı-şarıya çıkardılar. Nasıl karakolun önlü, sanki miting meydana. Seslerini yattığım yerden duyuyorum. İçerde yalnız bizim emekli belâ kaldı. Ko-miser:
— Çözün ipini! dedi.
— Sakın ha! diye bağırır belâ.
Komiser kat'i emir verdi:
— Çözün!
— Kaçarsa mesul olursunuz Rıza bey!
— Olursam, ben olurum.
— Casustur, azılıdır. Ben yakala-dım. Tek başıma yakaladım.
İki polis, bir de bekçi o kadar uğraştılar, göbeğimin üzerindeki dü-ğümü çözemediler.
Emekli belâya döndüler:
— Nasıl bağladın yahu sen bunu?
— Tek başıma yakaladım, bir ba-şıma yakaladım.
— Sana nasıl yakaladığını sormu-yoruz, nasıl bağladığını soruyoruz.
— Ellerimle, posta paketi gibi...
Seyrediyorum bu insanları... İçim-den katıla katıla gülmek geliyor. E-vet, niye tutacağım kendimi? Onlar beni bu hale getirmekle eğlenmiyor-lar mı? Ben de onlara gülererek, kah-kahalar atarak eğleneceğim.
Koyuverdim makaraları...
— Sus ulan! dedi komiser.
Yine güldüm.
— Ulan sus!
Emekli belâ:
— Casus efendim, casus, dedi.
— Nah sana! dedim belâya.
Uğraşıyorlar ki, çözecekler...
— Beyler, dedim, bir akıl verebi-lir miyim size? Bir sıkıyorsunuz, bir gevşetiyorsunuz... Kesiverin şu-nu!
Akımlı beğenidiler. Olur ki beğen-mezlerdi de:
— Bu ipin üzerine asit dökelim, eritelim, ya da bu yerde debelenen mahlûku ikiye bölüp ipi çıkaralım, diyebilirlerdi.
Kalktım ayağa. Komiser sordu:
— Adın ne senin?
Çiğerim festival...
— Sıpa!
— Ne?
— Sıpa! Yâni eşek yavrusu.
— Ulan bu ne kılık?
— Otuz santim kumaşın yoksunu-yuz, n'olmuş kılığımıza?
Arılarım ne zaman insanlarla alay etmeğe başlasalar, kendimde öyle bir kuvvet buluyorum ki, hemen o anda unutuyorum ezilmişliğimi.
(Devamı var)

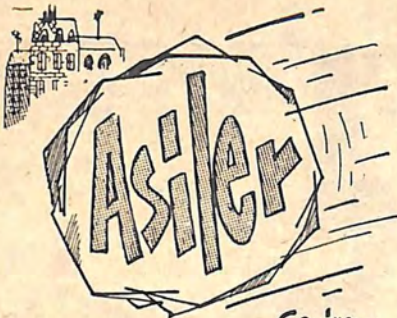

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür
REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız
BASIN İLÂN KURUMU
Cağaloğlu, Turkoğlu, Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 22033 — 148)

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı: 100 kuruştur.

Çeviren:
SÜHEYLA AYKUT

HAVANIN serince olduğu bir Mayıs gecesi, onu Quartier Latin'de tanıdım. İsmi Denise idi.

Yaşım ve mesleğim uygun olduğu halde, ne üniversite ile, ne de siyasetle ilgim vardır. Oysa her sınıftan insanla teması olan bir dekoratörüm. Üstelik sol sahilde, Saint-Germains de Pre'de yıllardan beri oturan bir vatandaş olduğumdan, şehir dedikodularının âlâsı bendedir.

O gece biraz hava almak için sokağa çıkmış ve gençlerin uğultusunu duymuştum. Yeniden başlamış olmalıydılar.

Aranan bakışlarla çevreyi taradım. Saint-Sulpisius alanı sessizdi. Yaşlı erkekler pipolarını içiyor, yaşlı kadınlar banklarda dinleniyorlardı. Seslerin geldiği yöne, Quartier Latin'e doğru yöneldim. Bir dörtyol ağzında Şehir Koruma Kuvvetleri yolunu kesti. Karşıya geçmiyeceğimi anlayınca ellerim ceplerimde, Drugstore'un önünde durdum. Ve gençlerin meydana getirdiği kalabalığı işte o zaman gördüm!

En arkadaydı. Öyle minyon, öyle deliydi ki... Belki de zirdeli! Hiç bir politik fikre sahip olmadığım halde, hiçbir şey düşünmeden daldım aralarına. Maksadım sadece bu güzel yabancı kıza tanışmaktı. Blucinler giymiş, onyediy onsekiz yaşlarındaki sarı saçlı, siyah saçlı, süeterleri vücutlarına yapışmış âsileri izliyordum.

Beş dakika sonra, o güzel yabancı kıza konuşmaya başlamıştık bile:

— Bulvar Respect'de onları sıkı çevirdik, diyordu. Arabalarında ne cam bıraktık, ne çerçeve!...

Sesi lâtıfti ama kelimeler ağzından vahşi bir aksanla dökülüyordu. Fakat her şeye rağmen ona vurulmuştum!

Kabadayıcı yitirtiyişlimiz Saint Pre cadesi ile Quartier Latin arasında devam ediyordu. Saint Michel meydanına çıktık. İnsanlarla dolu meydanın ortasında üç dört araba vardı. Polisler ellerindeki coplarıyla tetikteydiler.

Küçük grubumuzun şefi olduğu anlaşılan bir delikanlı:

— Ağır ağır ilerleriz, dedi. Teker teker... Hiç kimse bizden şüphelenmez. Sonra kalabalığa karışırız.

Sarışın kız, bana bir kaldırım taşı uzattı:

— Siz de bunu alınız!

Kendi küçücük elinde, benimkinin iki misli büyüklüğünde bir kaya vardı. Yedi kız, yedi oğlan, yapmacık mâsum tavırlarla polis arabalarından birine yaklaştılar. Taşlar ve şişeler yavaş yavaş meydana çıkıyordu. Polisler her zamankinden daha kuşkulu davrandıkları halde, bizimle ilgilenen yoktu.

Şefin âni bir işaretile, taşlar ve şişeler arabaların üstüne yağmaya başladı. Camlar parça parça oluyor, arabalara çarpan taşlar trampet sesleri çıkarıyordu. Dehşete düşen şoförler arabalarına atlamış ve hep birden hareket etmişlerdi. Halk kaçıyor, bazıları da taş atarlara katılıyordu. Polis arabaları önlerine geleni çiğneyecek bir düzensizlikte hareket etmiş, birbirlerine çarparak zararın nereden geldiğini bilmez duruma düşmüşlerdi. Bu karışıklıktan

PLÂJ GÜZELİ YARIŞMASI

No. 10 — SUADİYE PLAJI GÜZELİ : FİGEN SEVBENİ

BOY: 1.67
KİLO: 66
GÖĞÜS: 85
KALÇA: 86
BEL: 56
GÖZ: Yaprak yeşili.
EN BEĞENDİĞİ YEMEK: Enginar.

EN BEĞENDİĞİ ARTİSTLER: Don Adams - Peters Sellers.

BİLDİĞİ DİL: İngilizce. (Bir kaç kelime).

KİMİN YERİNDE OLMAK İSTER: Tabii ki kendisinin yerinde.

Figen Sevbene çok modern bir ailenin evladı olup yarım kültür-lü bir kızdır... Ağzını yarak konuşan Figen küçüklüğünden beri denize girer... Çok hızlı yüzer... Biraz aptal bir kız olduğundan söylenen lâfı bir seferinde anlamaz... Babası, yağ fabrikası sahibi olduğundan vücudu hafif yağlıdır... Fakat müsabakaya girmek için bugünlerde Sauna'ya gidip bu yağları eritmiştir... Figen anasının babasının tek kızı olduğundan hususî hocalarla büyümüş fakat bir sınıfı iki senede geçtiğinden onsekizinde ancak lisenin birinci sınıfına gelebilmiştir... Figen'in çok nazlı bir kız olması evde çok elektrikli bir hava esmesinde sebep olmuş, müthiş kaprisli bir kız olan Figen, eve getirilen hiçbir hizmetçiyi beğenmemiştir... Hele bir seferinde hizmetçilerden birinin vücudunun kendi vücudundan güzel olduğunu gören Figen, annesine: «— Babam bu kıza sıkıştırıyor»

Figen SEVBENİ

diyerek kızın evden atılmasına sebep olmuştur... Figen müthiş dedikoducu bir kız olduğundan hiçbir arkadaşı yok gibidir... Yalnız komşularının geri zekâlı kızı Mürvet'le arkadaşır... Figen her sabah Suadiye Plajına Foto Roman'larını alıp gider ve orada tam üç saat kumlar üstünde Foto Roman okur... Sonra Mürvet'e

para verip oradan iki tost ve iki gazoz aldırır... Kendine lâf atan erkeklere dönüp: «— Terbiyesizler... Eşek kafalılar...» diye cevap verir... Allah, Figen'in kafasına akıl vermediği için vücuduna kuvvet vermiştir... Bilhassa Figen'in bacaklarını görmek için başka plajlardan akan akan göz banyosuna meraklı erkekler gelir... Ne kadar asıldılarsa da Figen'i şimdiye kadar kimse araklayamamıştır... Bu hususta bir çok plânlar kurulmuş fakat Figen aptallığı sayesinde hepsinden kurtulmasını bilememiştir... Figen denizde de çok güzel yüzer... Bilhassa arka üstü yüzerken iskelenin üstüne biletle girilip Figen seyredilir... Figen karamellardan çıkan kedi, kuş, köpek, kirpi, aslan gibi hayvanların resimlerini biriktirerek odasının duvarlarına asmıştır... Yaşı ondokuza geldiği halde hâlâ bebekle oynayan bu kıza babası doktorlara göstermiş, vücudunu büyük bir iştah içinde muayene eden doktor soluk soluğa: «— Kızınızda hiçbir şey yok ama, ben de fenalık var» diyebilmiştir... Figen de babasına: «— Doktor amca beni öyle gıdıkladı ki, gülmekten katıldım» demiştir... İşte bu yarışmaya babası tarafından sokulan Figen, müsabakaya girdiğinin bile farkında değildir... Her halde şu anda Suadiye Plajında Mürvet'le birlikte kumda oynamaktadır... Kazanırsa ne yapacağını soran bir gazeteciye Figen: «— Büyük bir bebek alacağım ve bundan sonra onunla birlikte denize gireceğiz» demiştir...

yararlanarak, meydana çıkan sokaklara dağıldık.

Gece aynı çeşit maskaralıklarla geçti. Sabahın dördüne doğru öbür arkadaşları kaybedip, Denis'le sipirli kalmıştık ortada. Elele tutuşarak tenha sokaklarda dolaşmaya başladık. Doderit heykelinin yanına henüz varmıştık ki, kasketlileri farkettik.

— Buradan geçemezsiniz, dedi polislerden biri. Ara sokaklara girin.

Rastgele bir sokağa girdik, orada da Şehir Koruma Kuvvetleriyle burun buruna geldik. Yanımıza sokulan polisin bakışları hiç de dostluk taşııyordu:

— Ellerinizi gösterin! diye bağırdı. Uzatığımız eller pislik içindeydi.

Polis:

— Bu eller sokak taşları tutmuş! diye bağırdı. Hadi bakalım atlayın arabaya!

İte kaka atıldılar salata sepetini andıran arabadan içeri. Bizler koyun sürüsü gibi ortada, sıraların üstünde polisler oturuyordu. Arada sıra-

da kalçalarımıza tekine atan polis:

— Göürsünüz gününüzü hyarlar sizil diye söyleniyordu. Sertlik istiyorsunuz ha? Kan görmek istiyorsunuz! Hiç merak etmeyin birazdan hepsini göreceksiniz!

Denis ile ben, çocukluğumuzda dahi bu kadar çok tekme yememiştik.

— Sizi sipalar sizil... Biz yine çok iyi davranıyoruz size... Ulan Rusya'da olsaydınız çoktan kurşuna dizilmiştiniz!

Bu şekilde bir süre itile kakıla gittik. Sonra yolda başka bir grup genç arabayı durdurdu. Karoser ve camlar kırıldı. Şoför gardıyan:

— Ezelim, çiğneyelim şu itleri! diye bağırdı.

Bu ses, gürültü arasında kayboldu. Kısa bir sokak savaşından sonra arkadaşlar bizi kurtardılar. Yine başıboş dar yollara dağıldık. Denis gülmüseyerek:

— Canınız çok yandı mı?

— Hayır. Sizin?...

— Bana da bir şey olmadı. Önem-

siz bir iki sıyrık...

— Nerede oturuyorsunuz?

— Buradan epey uzak bir banli-

yöde... Ya siz?

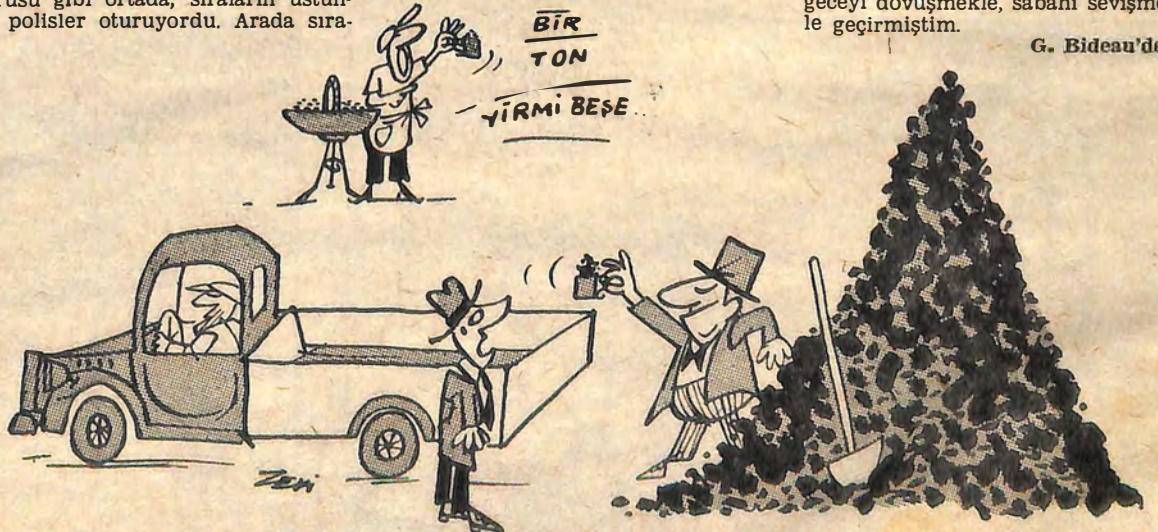
— Ben askeri okulun bitişğinde... Misafirim olur musunuz? Korkma-

yanız. Hem insan böyle bir geceden sonra neden korkabilir ki...

Kabul etti.

Eve geldiğimiz zaman hava iyice aydınlanmış, sabah olmuştu. Küçük atölyemin bulunduğu odaya çıkarken, yedi kat merdiven tırmanmış, son gücümüzü de harcamıştık. Oyle sanıyorduk. Oysa yaşadığımız hareketli gece sınırlarımızı öylesine germiştiki, dinlenmek için uzandığımız divanda çılgın iki âşık gibi sevişmeye başlayınca yanıldığımızı anladık. İkimiz de birbirimizin çıplak sırtında, polis coplarından, tekmelerinden doğan mor lekeler keşfediyorduk. Yaşasın Şehir Koruma Kuvvetleri diye düşündüm. Onların sayesinde geceyi dövmüşmekle, sabahı sevişmekle geçirmiştim.

G. Bideau'den

Her aileye bir ton kömür verilecek. — Gazeteler —

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hediye

Kadın, dalgın dalgın televizyon seyreden kocasına:

— Biliyor musun, dedi, bugün hem bayram, hem de doğum günüm.

— Biliyorum, dedi kocası. Bildiğim için iki hediye birden aldım.

Ve bir çift kadın çorabını uzatıverdi!

Lokantada

Müşteri, garsonu çağırarak:

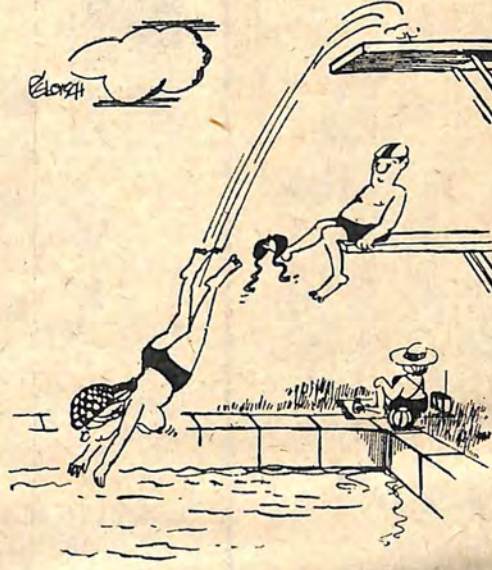
— Bu çorbaya tavuk suyu demeye utanmıyor musunuz? diye çıkıştı. Bulaşık suyun dan beter!

Müşteriyi yatıştırmaya çalışan garson:

— Yanlışınız var mösyö, dedi. Aslında bu bir genç tabuğun suyudur.

— Anlamadım...

— İçinde az önce yumurta haşladım da!...

Yazısız

Sevgi

Öfkeli genç kız arabanın lastiklerini patlattıktan sonra, yerden aldığı bir taşla motoru ve camları kırmaya başlamıştı. Olayı gören polis koşup:

— Çıldırınız mı, ne yapıyorsunuz? diye sordu.

— Hiç, ne yapacağım, nişanlımdan intikam alıyorum! diye cevap verdi genç kız.

— Nişanlınız sizi kızdıracak bir şey mi yaptı?

— Nişanı attı!

Meseleye bir türlü akıl erdiremeyen polis:

— Hislerinizi anlıyorum, dedi. Ama neden sevdiğiniz erkekten değil de, arabasından intikam alıyorsunuz?

İşini bitiren genç kız cevap verdi:

— Ben zaten nişanlımı değil, arabasını seviyordum ayol. Kendisini sevmiş olsaydım yüzüne kezzap döker, bakılmaz hale getirirdim. Şimdi otomobili yüzüne bakılmaz hale getiriyorum!

Değirmen olmasa...

Genç çift balayı gezisine çıkmıştı. Dört saatir arabada olduklarından, bir tepenin eteğinde hava almak için durdular.

— Ayy!... dedi kadın. Burası neden çok rüzgârlı acaba?

Çevreye göz gezdiren adam cevap verdi:

— Ye... değirmenleri çok da!...

— Özel bir işaretniz var mı?
— Var ama, arkadaşlarınızın yanında gösteremem!

İlan

Avallonnois'in küçük bir şehrinin giriş kapısına, Belediye Başkanı şu ilanı astırdı: «Araba sürenler, fazla süratli gitmeyiniz. Zira şehrimizde hastane yoktur!»

Tamircide

Beklemekten sinirleri bozulan doktor:

— Saatlerden beri avuç kadar bir motoru tamir edemediniz! diye bağırdı ustaya. Ben bu süre içinde en az on hastaya bakar, reçetelerini yazar, vizite ücretini alırdım!

— Haklısınız, dedi usta. Çalışma sistemimiz ayrı da ondan... Siz hastaya neresinin ağrıdığını soruyorsunuz, biz arızayı bulmak için koskoca motoru söküyoruz!

Övgü

Genç asker öyle savaştı bir tavırla selâm verdi ki, son derece memnun olan albay elini uzatarak:

— Aferin oğlum, dedi. Siz ordu için büyük bir kazançsınız. Babanıza mektup yazdığınızda, albayın elinizi sıkıldığını söylersiniz. Her halde o da sevinir buna.

— Tabii albayım, diye cevap verdi asker. Babam orduyu çok sever.

— İkinci bir aferin daha... Babanız olacak cesur adam ne iş yapar?

— Generaldir albayım!

İyi öğrenci

Okuldan dönen çocuk, babasına:

— Bugün Albert, öğretmenin iskemlesine raptiye koydu, dedi. Ama ben, raptiye'nin öğretmene batmasını önledim.

— Aferin oğlum, dedi babası. Öğretmeni kurtarmakla övünülecek bir şey yapmışsın. Haber mi verdin?

— Hayır. Tam oturacağı zaman iskemlesini çekiverdim!

Namuslu aile

Neşeli bir gününde olan albay, emir erine takıldı:

— Söyle bakalım, Bastil'i kim aldı? Korkuya kapılan er:

— Bilmiyorum albayım, dedi. İnanın ben almadım.

— Öyle mi? dedi albay. Ama belki de senin büyük babanın babası almıştır. Ha, ne dersin? Heyecandan kıpkırmızı kesilen er:

— Sanmıyorum albayım, dedi. Ailemizde hırsız yoktur!

Nereye gideceğiz?

Akşam geç vakit eve dönen koca, karısını yeni bir elbiseyle görünce:

— Bir elbise daha ha? diye bağırdı. Sonumuzun ne olacağını hiç düşündün mü? Nereye gidiyoruz?

— Düşündüm şekerim, diye cıvıladı kadın. Elbet bir gece kulübüne!...

Yazısız

Faydalı hastalar

İki ruh doktoru karşılaştılar. Biri sordu:

— İşler nasıl gidiyor?

— Fena sayılmaz. Kendini iki kişi gören zengin bir hastam var, idare edip gidiyoruz.

— İki kişi olduğunu sanıyor ha? Peki ne yapıyorsun?

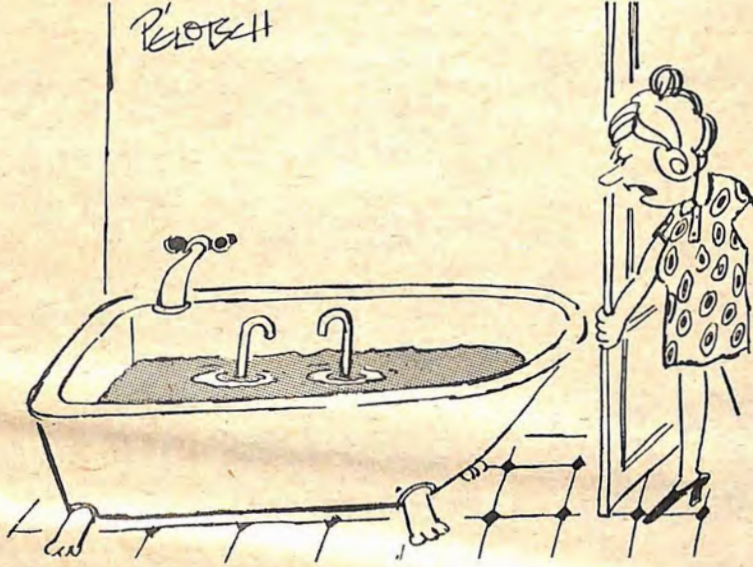
— Her gelişinde iki kişilik vizite ücreti alıyorum!

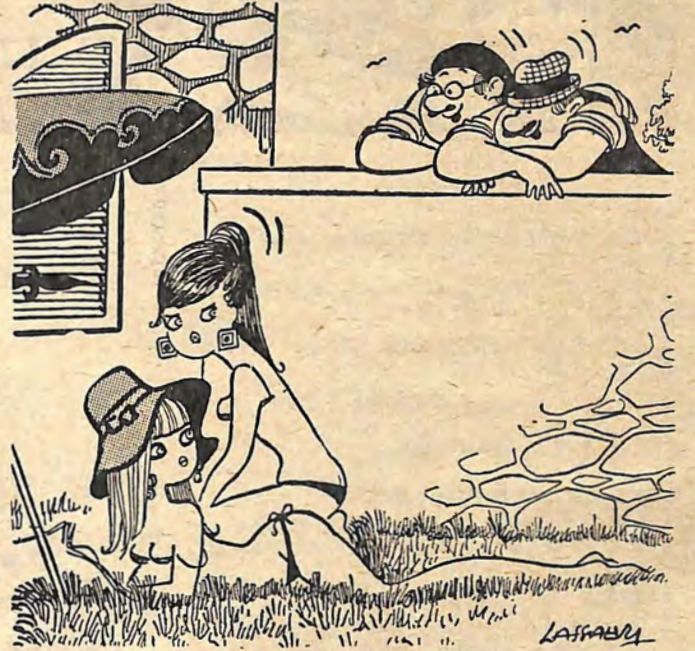
Yazısız

Dünya Karikatürleri

P.10344

— EMİL , BANYODA YALNIZ DEĞİL MİSİN ?..

— RAHAT EDEBİLMEMİZ İÇİN İKİ ÇARE VAR .YA DUVARI YUKSELTECEĞİZ ,YAHUT DAHA KALALI MAYO GİYECEĞİZ !.

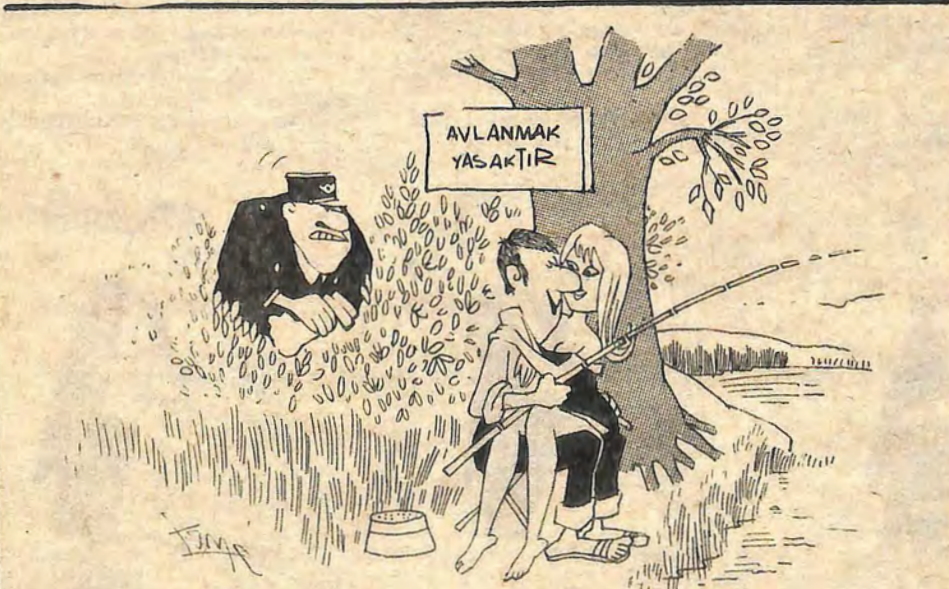
— ARTIK KOCAMI GÖREMİYORUM .BANA NE TAVSİYE EDERSİNİZ ?
— BİLMEM. IŞIĞI SÖNDÜRELİM DE !.

YAZISIZ

— POOL , AHTAPOTLARIN VANTUZLARI İLE ÇIKARDIKLARI SESİ İŞİTİYORMUSUN ?

— EN EĞLENCELİ BULDUĞUM ŞEY NE BİLİYOR MUSUN? KOCANIN YASAK BÖLGE BEKÇİSİ OLUŞU !.

ÇABUK SÖYLE EVET Mİ , HAYIR MI ?.. YARIŞA KATILMAMA ÜÇ DAKİKAM VAR !..

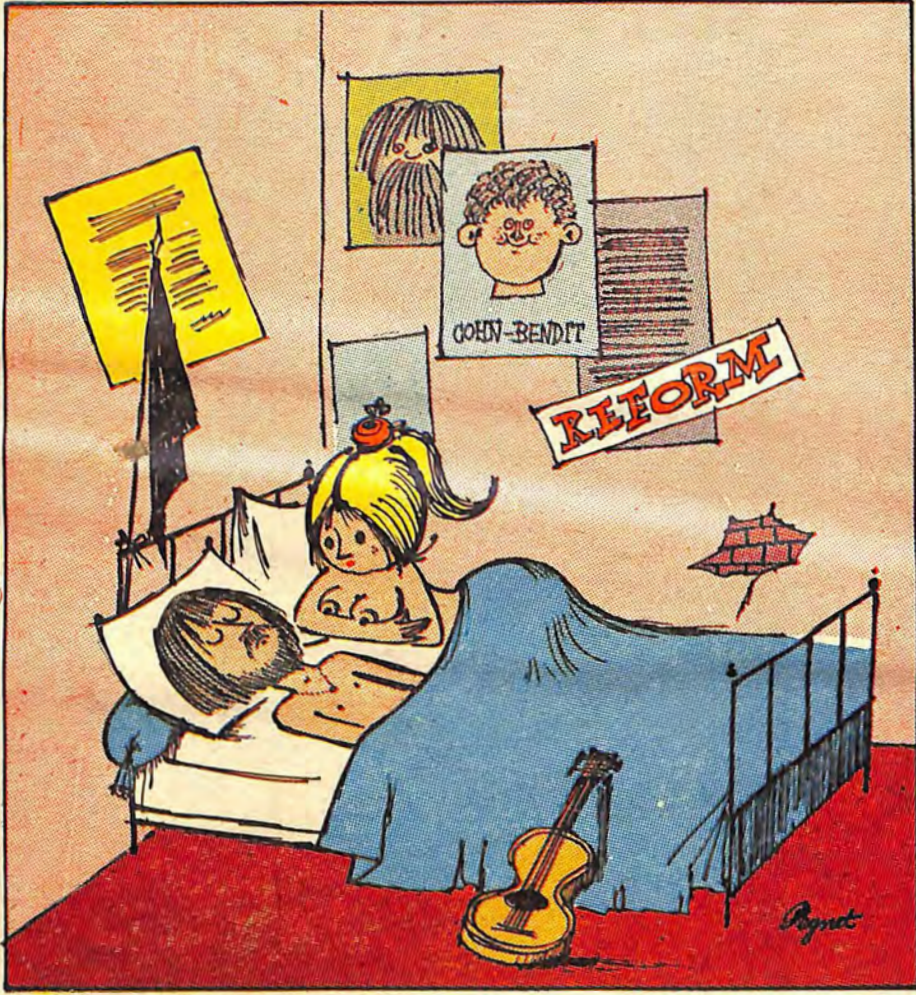

T.C.ZİRAAT BANKASI

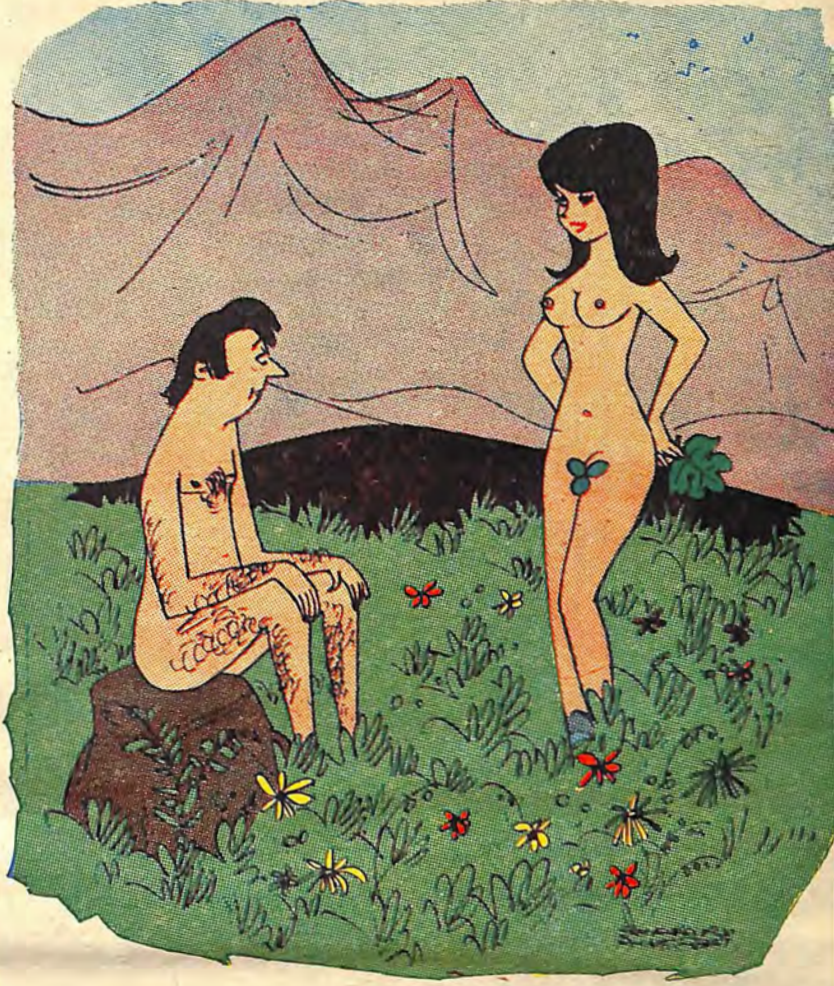
*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

MUR.

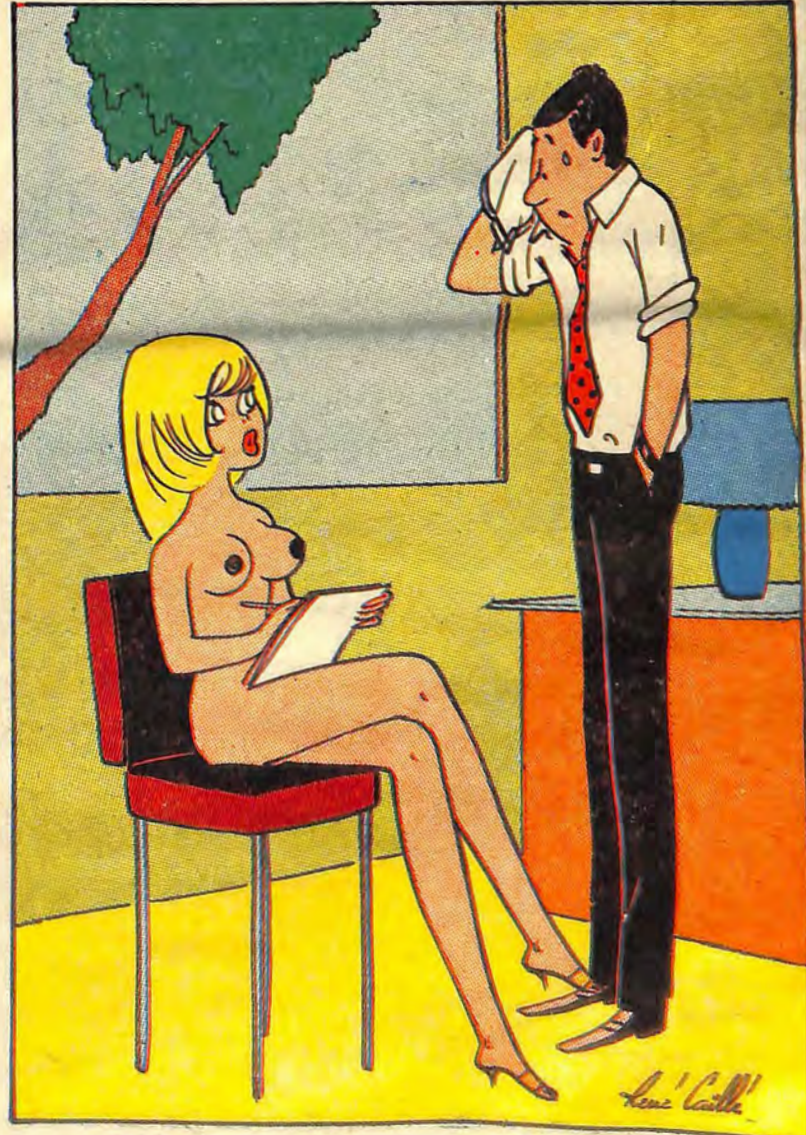
Akbaba

— SOKAKTA HİDDETLENDİ, ÜNİVERSİTE OLAY-
LARINDA HIRSI DAHA DA ARTTI, YATAĞA Gİ-
RİNCE YUMUŞADI !..

— NASIL, MİNİ YAPRAĞIMI BEĞENDİN Mİ ?..

— YANLIŞ ANLADINIZ GALİBA ... SOYUNU
DEMEDİM, BONSERVİSİNİZİ GÖREYİN
DEDİM !..

— AMAN GÜZEL ÇEKİN ... GÖRÜYORSUNUZ Kİ,
BU BALIK BAŞKA BALIK !..